

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2023/C 173/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* . . . . .

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2023/C 173/02

Sprawa C-640/20 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 marca 2023 r. – PV/Komisja Europejska [Odwołanie – Służba publiczna – Mobbing – Opinie lekarskie – Nieusprawiedliwione nieobecności – Wynagrodzenie – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej – Artykuł 11a – Konflikt interesów – Artykuł 21a – Polecenie oczywiście niezgodne z prawem – Artykuł 23 – Przestrzeganie przepisów ustawowych i porządkowych – Postępowanie dyscyplinarne – Wydalenie ze służby – Cofnięcie wydalenia ze służby – Ponowne postępowanie dyscyplinarne – Ponowne wydalenie ze służby] . . . . .

2

2023/C 173/03

Sprawa C-70/21: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 23 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2008/50/WE – Jakość otaczającego powietrza – Artykuł 13 ust. 1 – Załącznik XI – Systematyczne i trwałe przekraczanie wartości dopuszczalnych dla pyłu zawieszonego (PM10) w aglomeracji Saloniki (EL 0004) – Artykuł 23 ust. 1 – Załącznik XV – „Jak najkrótszy” okres przekroczenia – Odpowiednie środki] . . . . .

2

2023/C 173/04	Sprawa C-365/21, Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (Wyjątek od zasady ne bis in idem): Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Bamberg – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko MR [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Konwencja wykonawcza do Układu z Schengen – Artykuł 54 – Zasada ne bis in idem – Artykuł 55 ust. 1 lit. b) – Wyjątek od stosowania zasady ne bis in idem – Przepięstwo przeciwko bezpieczeństwu lub innym podstawowym interesom państwa członkowskiego – Artykuł 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasada ne bis in idem – Artykuł 52 ust. 1 – Ograniczenia w stosowaniu zasady ne bis in idem – Zgodność krajowej deklaracji przewidującej wyjątek od zasady ne bis in idem – Organizacja przestępcza – Przepięstwa przeciwko mieniu]	3
2023/C 173/05	Sprawa C-412/21, Dual Prod: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Satu Mare – Rumunia) – Dual Prod SRL/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca – Comisia regională pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate [Odesłanie prejudycjalne – Podatki akcyzowe – Dyrektywa 2008/118/WE – Artykuł 16 ust. 1 – Zezwolenie na działanie jako skład podatkowy wyrobów akcyzowych – Kolejne środki zawieszające – Charakter karny – Artykuły 48 i 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasada domniemania niewinności – Zasada ne bis in idem – Proporcjonalność]	4
2023/C 173/06	Sprawy połączone C-514/21 i C-515/21, Minister for Justice and Equality (Uchylenie warunkowego zawieszenia wykonania kary) i in.: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Court of Appeal – Irlandia) – Wykonanie dwóch europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko LU (C-514/21), PH (C-515/21) [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Procedura przekazywania osób między państwami członkowskim – Warunki wykonania – Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania – Artykuł 4a ust. 1 – Nakaz wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności – Pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” – Zakres – Pierwszy wyrok skazujący z zawieszeniem wykonania kary – Drugi wyrok skazujący – Nieobecność zainteresowanego na rozprawie – Zarządzenie wykonania zawieszzonej kary – Prawo do obrony – Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – Artykuł 6 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 47 i 48 – Naruszenie – Konsekwencje]	5
2023/C 173/07	Sprawa C-574/21, 02 Czech Republic: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud – Republika Czeska) – QT/02 Czech Republic a. s. [Odesłanie prejudycjalne – Przedstawiciele handlowi działający na własny rachunek – Dyrektywa 86/653/EWG – Artykuł 17 ust. 2 lit. a) – Rozwiązanie umowy agencyjnej – Prawo przedstawiciela handlowego do świadczenia wyrównawczego – Przesłanki przyznania – Świadczenie wyrównawcze zgodne z zasadami słuszności – Ocena – Pojęcie „utraconych prowizji” – Prowizje od przyszłych transakcji – Nowi klienci pozyskani przez przedstawiciela handlowego – Dotychczasowi klienci, w odniesieniu do których przedstawiciel handlowy znacznie zwiększył wielkość obrotów handlowych – Jednorazowe prowizje]	6
2023/C 173/08	Sprawa C-653/21, Syndicat Uniclîma: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Syndicat Uniclîma/Ministre de l'Intérieur [Odesłanie prejudycjalne – Rynek wewnętrzny – Harmonizacja ustawodawstw krajowych dotyczących maszyn, sprzętu elektrycznego pod napięciem i urządzeń ciśnieniowych – Dyrektywa 2006/42/WE – Dyrektywa 2014/35/UE – Dyrektywa 2014/68/UE – „Oznakowanie CE” – Nałożenie w drodze uregulowania krajowego dodatkowych wymagań w stosunku do zasadniczych wymagań bezpieczeństwa przewidzianych w tych dyrektywach – Warunki – Uregulowanie krajowe dotyczące bezpieczeństwa w zakresie zagrożenia pożarem i paniką w obiektach użyteczności publicznej]	7
2023/C 173/09	Sprawa C-662/21, Booky.fi: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Postępowanie wszczęte przez Booky.fi Oy [Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 34 i 36 TFUE – Swobodny przepływ towarów – Środek o skutku równoważnym z ograniczeniem ilościowym – Nośniki audycji audiowizualnych – Sprzedaż przez internet – Uregulowanie państwa członkowskiego przewidujące obowiązek klasyfikacji według wieku i oznaczania audycji – Ochrona małoletnich – Nośniki, które były już przedmiotem klasyfikacji i oznakowania w innym państwie członkowskim – Proporcjonalność]	7

2023/C 173/10	Sprawa C-561/22, Willy Hermann Service: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 marca 2023 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Innsbruck) – Austria] – Willy Hermann Service GmbH, DI/Präsidentin des Landesgerichts Feldkirch [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Dyrektywa 2013/34/UE – Artykuły 30 i 51 – Ogłaszanie sprawozdań finansowych – Sankcje w przypadku braku ogłoszenia – Nałożenie grzywien przez sąd cywilny – Postępowanie administracyjne mające na celu ściągnięcie wspomnianych grzywien, które stały się prawomocne – Uregulowanie wyłączające ponowne rozpoznanie wspomnianych grzywien przez sąd administracyjny – Powaga rzeczy osądzonej – Zasada skuteczności – Proporcjonalność]	8
2023/C 173/11	Sprawa C-76/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Polska) w dniu 5 lutego 2022 r. – QI przeciwko Santander Bank Polska S.A.	9
2023/C 173/12	Sprawa C-552/22 P P: Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 lipca 2022 r. w sprawie T-280/22, Asociación de Delineantes de Hacienda/Hiszpania, wniesione w dniu 18 sierpnia 2022 r. przez Asociación de Delineantes de Hacienda	9
2023/C 173/13	Sprawa C-605/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 29 czerwca 2022 r. w sprawie T-306/20, Hijos de Moisés Rodríguez González/EUIPO – Irlandia i Ornua (La Irlandesa 1943), wniesione w dniu 16 września 2022 r. przez Hijos de Moisés Rodríguez González, SA	10
2023/C 173/14	Sprawa C-732/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 28 września 2022 r. w sprawie T-454/21, G-Core Innovations/EUIPO – Coretransform (G CORELABS), wniesione w dniu 28 listopada 2022 r. przez G-Core Innovations Sàrl	10
2023/C 173/15	Sprawa C-735/22 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 22 września 2022 r. w sprawie T-621/21, Primagran/EUIPO – Primagaz (primagran), wniesione w dniu 29 listopada 2022 r. przez Primagran sp. z o.o.	10
2023/C 173/16	Sprawa C-775/22, Banco Santander: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 20 grudnia 2022 r. – M.S.G. i in./Banco Santander, SA	11
2023/C 173/17	Sprawa C-779/22, Banco Santander: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 22 grudnia 2022 r. – M.C.S./Banco Santander, SA	11
2023/C 173/18	Sprawa C-794/22, Banco Santander: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 23 grudnia 2022 r. – FSC/Banco Santander SA	12
2023/C 173/19	Sprawa C-28/23, NFŠ: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Bratislava III (Słowacja) w dniu 24 stycznia 2023 r. – NFŠ a.s./Slovenská republika (Republika Słowacka) działająca przez Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky	13
2023/C 173/20	Sprawa C-40/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 listopada 2022 r. w sprawie T-469/20, Królestwo Niderlandów/Komisja, wniesione w dniu 26 stycznia 2023 r. przez Komisję Europejską	14
2023/C 173/21	Sprawa C-54/23, Laudamotion i Ryanair: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 3 lutego 2023 r. – WY/Laudamotion GmbH, Ryanair DAC	15
2023/C 173/22	Sprawa C- 57/23, Policejní prezidium: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 2 lutego 2023 r. – JH/Policejní prezidium	15
2023/C 173/23	Sprawa C-62/23: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo nº 5 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2023 r. – Pedro Francisco/Subdelegación del Gobierno en Barcelona	16
2023/C 173/24	Sprawa C-63/23, Sagrario: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo nº 5 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2023 r. – Sagrario i in. / Subdelegación del Gobierno en Barcelona	17
2023/C 173/25	Sprawa C-65/23, K GmbH: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 8 lutego 2023 r. – MK/K GmbH	17

2023/C 173/26	Sprawa C-66/23: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 7 lutego 2023 r. – Elliniki Ornithologiki Etaireia, Syllogos Diktyo Oikologikon Organoseon Aigaiou, Perivallontikos Syllogos Rethymnou, Politistikos Syllogos Thronos Kleisidiou, KX i in./Ypourgos Esoterikon, Ypourgos Oikonomikon, Ypourgos Anaptyxis kai Ependyseon, Ypourgos Perivallontos kai Energeias, Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon	18
2023/C 173/27	Sprawa C-87/23, Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloģijas asociācija: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (Łotwa) w dniu 15 lutego 2023 r. – Biedrība „Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloģijas asociācija”/Valsts ieņēmumu dienests	19
2023/C 173/28	Sprawa C-108/23, SmartSport Reisen: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Groß-Gerau (Niemcy) w dniu 23 lutego 2023 r. – PU/SmartSport Reisen GmbH	20
2023/C 173/29	Sprawa C-110/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2022 r. w sprawie T-126/20, Autoridad Portuaria de Bilbao/Komisja, wniesione w dniu 22 lutego 2023 r. przez Autoridad Portuaria de Bilbao	21
2023/C 173/30	Sprawa C-119/23, Valančius: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 28 lutego 2023 r. – Virgilijus Valančius/Lietuvos Respublikos vyriausybė	22
2023/C 173/31	Sprawa C-122/23, Legafact: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 1 marca 2023 r. – Direktor na Direkcija „Obzალwane i danychno-osiguritelna praktika” Sofia pri Centralno upravlenie na Nacionalnata agencija za prichodite/Legafact EOOD	23
2023/C 173/32	Sprawa C-128/23, Müller Reisen: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 3 marca 2023 r. – Müller Reisen GmbH/Stadt Olsberg	23
2023/C 173/33	Sprawa C-165/23: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2023 r. – Komisja Europejska / Republika Bułgarii	24
2023/C 173/34	Sprawa C-167/23: Skarga wniesiona w dniu 17. marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka	25
2023/C 173/35	Sprawa C-172/23: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Irlandia	25
2023/C 173/36	Sprawa C-180/23: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka	26
2023/C 173/37	Sprawa C-181/23: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Malty	27
2023/C 173/38	Sprawa C-191/23: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska	27
2023/C 173/39	Sprawa C-192/23: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2023 r. – Komisja Europejska / Republika Łotewska	28
2023/C 173/40	Sprawa C-193/23: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska	29
Sąd		
2023/C 173/41	Sprawa T-100/23: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2023 r. – ABLV Bank/EBC	30
2023/C 173/42	Sprawa T-110/23: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2023 r. – Kargins/Komisja	31
2023/C 173/43	Sprawa T-115/23: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2023 r. – Debreceni Egyetem/Rada	31
2023/C 173/44	Sprawa T-125/23: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2023 r. – Synapsa Med/EUIPO – Gravity Products (Gravity)	34
2023/C 173/45	Sprawa T-136/23: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2023 r. – Vintae Luxury Wine Specialists/EUIPO – Grande Vitae (vintae)	35
2023/C 173/46	Sprawa T-149/23: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2023 r. – Kirov/EUIPO – Pasticceria Cristiani (CRISTIANI)	35

2023/C 173/47	Sprawa T-156/23: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2023 – Polska/Komisja Europejska	36
2023/C 173/48	Sprawa T-157/23: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2023 r. – Kneipp/ EUIPO – Patou (Joyful by nature)	37
2023/C 173/49	Sprawa T-160/23: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2023 r. – VO/Komisja	37
2023/C 173/50	Sprawa T-161/23: Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2023 r. – Schönegger Käse-Alm/EUIPO – Jumpseat3D plus Germany (Rebell)	38
2023/C 173/51	Sprawa T-162/23: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2023 r. – Sengül Ayhan/EUIPO – Pegase (Rock Creek)	39
2023/C 173/52	Sprawa T-166/23: Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2023 r. – Dekoback/EUIPO – DecoPac (DECOPAC)	40
2023/C 173/53	Sprawa T-169/23: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2023 r. – RT France/Rada	40
2023/C 173/54	Sprawa T-171/23: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2023 r. – VR/Parlament	41
2023/C 173/55	Sprawa T-627/18: Postanowienie Sądu z dnia 20 marca 2023 r. – ZK/Komisja	42
2023/C 173/56	Sprawa T-16/22: Postanowienie Sądu z dnia 17 marca 2023 r. – NV/EIB	42
2023/C 173/57	Sprawa T-97/22: Postanowienie Sądu z dnia 16 marca 2023 r. – Ilunga Luyoyo/Rada	42
2023/C 173/58	Sprawa T-447/22: Postanowienie Sądu z dnia 17 marca 2023 r. – NV/EIB	42

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2023/C 173/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 164 z 8.5.2023

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 155 z 2.5.2023

Dz.U. C 134 z 17.4.2023

Dz.U. C 127 z 11.4.2023

Dz.U. C 121 z 3.4.2023

Dz.U. C 112 z 27.3.2023

Dz.U. C 104 z 20.3.2023

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 marca 2023 r. – PV/Komisja Europejska

(Sprawa C-640/20 P) ⁽¹⁾

[*Odwołanie – Służba publiczna – Mobbing – Opinie lekarskie – Nieusprawiedliwione nieobecności – Wynagrodzenie – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej – Artykuł 11a – Konflikt interesów – Artykuł 21a – Polecenie oczywiście niezgodne z prawem – Artykuł 23 – Przestrzeganie przepisów ustawowych i porządkowych – Postępowanie dyscyplinarne – Wydalenie ze służby – Cofnięcie wydalenia ze służby – Ponowne postępowanie dyscyplinarne – Ponowne wydalenie ze służby*]

(2023/C 173/02)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: PV (przedstawiciel: D. Birkenmaier, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo T.S. Bohr, B. Mongin i A.-C. Simon, a następnie T.S. Bohr i A.-C. Simon, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) PV zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 22.3.2021.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 23 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-70/21) ⁽¹⁾

[*Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2008/50/WE – Jakość otaczającego powietrza – Artykuł 13 ust. 1 – Załącznik XI – Systematyczne i trwale przekraczanie wartości dopuszczalnych dla pyłu zawieszonego (PM10) w aglomeracji Saloniki (EL 0004) – Artykuł 23 ust. 1 – Załącznik XV – „Jak najkrótszy” okres przekroczenia – Odpowiednie środki*]

(2023/C 173/03)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Konstantinidis i M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciel: E. Skandalou, pełnomocnik)

Sentencja

1) Republika Grecka,

- nie zapewniając, aby nie miało miejsca systematyczne i trwałe przekraczanie dziennej dopuszczalnej wartości dla pyłu zawieszonego (PM10) od roku 2005 do 2012 włącznie, w 2014 r., następnie ponownie od roku 2017 do 2019 włącznie, w aglomeracji Saloniki (EL 0004), uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy oraz
- nie podejmując, począwszy od dnia 11 czerwca 2010 r., odpowiednich działań w celu zapewnienia przestrzegania wartości dopuszczalnych dla PM10 w aglomeracji Saloniki (EL 0004), uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50 w związku z załącznikiem XV do tej dyrektywy a w szczególności zobowiązaniu do zapewnienia, aby w planach ochrony powietrza określano odpowiednie działania, tak aby okres przekroczenia tych wartości dopuszczalnych był jak najkrótszy.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 128 z dnia 12.4.2021

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Bamberg – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko MR

[Sprawa C-365/21 (¹), Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (Wyjątek od zasady ne bis in idem)]

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Konwencja wykonawcza do Układu z Schengen – Artykuł 54 – Zasada ne bis in idem – Artykuł 55 ust. 1 lit. b) – Wyjątek od stosowania zasady ne bis in idem – Przepięstwo przeciwko bezpieczeństwu lub innym podstawowym interesom państwa członkowskiego – Artykuł 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasada ne bis in idem – Artykuł 52 ust. 1 – Ograniczenia w stosowaniu zasady ne bis in idem – Zgodność krajowej deklaracji przewidującej wyjątek od zasady ne bis in idem – Organizacja przestępcza – Przepięstwa przeciwko mieniu]

(2023/C 173/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Bamberg

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

MR

przy udziale: Generalstaatsanwaltschaft Bamberg

Sentencja

- 1) Analiza pytania pierwszego nie wykazała istnienia żadnych okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na ważność art. 55 ust. 1 lit. b) Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r., która weszła w życie w dniu 26 marca 1995 r., w świetle art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 2) Artykuł 55 ust. 1 lit. b) Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen w związku z art. 50 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie dokonanej przez sądy państwa członkowskiego wykładni deklaracji, jaką złożyło ono na podstawie art. 55 ust. 1 tej konwencji, zgodnie z którą to wykładnią owo państwo członkowskie nie jest związane postanowieniami art. 54 wspomnianej konwencji w odniesieniu do przestępstwa polegającego na utworzeniu organizacji przestępczej, w przypadku gdy organizacja przestępcza, w której działalności osoba ścigana brała udział, popełniała wyłącznie przestępstwa przeciwko mieniu, o ile ściganie takie ma na celu – zważywszy na działania tej organizacji – karanie naruszeń bezpieczeństwa lub innych równoważnych podstawowych interesów wspomnianego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 320 z 9.8.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Satu Mare – Rumunia) – Dual Prod SRL/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca – Comisia regională pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate

(Sprawa C-412/21 (¹), Dual Prod)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki akcyzowe – Dyrektywa 2008/118/WE – Artykuł 16 ust. 1 – Zezwolenie na działanie jako skład podatkowy wyrobów akcyzowych – Kolejne środki zawieszające – Charakter karny – Artykuły 48 i 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasada domniemania niewinności – Zasada ne bis in idem – Proporcjonalność]

(2023/C 173/05)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Satu Mare

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dual Prod SRL

Druga strona postępowania: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca – Comisia regională pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate

Sentencja

- 1) Artykuł 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, by zezwolenie na działanie jako skład podatkowy wyrobów akcyzowych mogło zostać zawieszone administracyjnie do czasu zakończenia postępowania karnego z tego tylko powodu, że podmiotowi posiadającemu to zezwolenie został w ramach tego postępowania karnego przypisany status oskarżonego, jeżeli zawieszenie to stanowi sankcję o charakterze karnym.
- 2) Artykuł 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, aby sankcja o charakterze karnym z powodu naruszeń przepisów dotyczących wyrobów akcyzowych została nałożona na osobę prawną, wobec której wydano już prawomocne orzeczenie nakładające sankcję o charakterze karnym odnośnie do tych samych czynów, pod warunkiem że:
  - możliwość kumulacji tych dwóch sankcji jest przewidziana ustawą;
  - uregulowanie krajowe nie pozwala na prowadzenie postępowania i karanie odnośnie do tych samych czynów w ramach tego samego przestępstwa lub dla realizacji tego samego celu, lecz przewiduje jedynie możliwość kumulacji postępowań i sankcji na podstawie odmiennych przepisów;
  - owe postępowania i sankcje służą celom uzupełniającym się wzajemnie, których przedmiotem są w danym wypadku różne aspekty tego samego bezprawnego zachowania;

- istnieją jasne i precyzyjne zasady pozwalające przewidzieć, jakie czyny i zaniechania mogą stanowić przedmiot kumulacji postępowań i sankcji, oraz zapewniające koordynację pomiędzy poszczególnymi organami; obydwa postępowania są prowadzone w sposób wystarczająco skoordynowany i w krótkim czasie; oraz sankcja nałożona w odpowiednim wypadku w związku z postępowaniem pierwszym pod względem chronologicznym podlega uwzględnieniu przy ocenie drugiej sankcji, skutkiem czego obciążenia wynikające dla zainteresowanych osób z takiej kumulacji są ograniczone do niezbędnego minimum, a wszystkie razem zastosowane sankcje odpowiadają wadze popełnionych przestępstw.

(¹) Dz.U. C 401 z 4.10.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Court of Appeal – Irlandia) – Wykonanie dwóch europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko LU (C-514/21), PH (C-515/21)

[Sprawy połączone C-514/21 i C-515/21 (¹), Minister for Justice and Equality (Uchylenie warunkowego zawieszenia wykonania kary) i in.]

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi – Warunki wykonania – Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania – Artykuł 4a ust. 1 – Nakaz wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności – Pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” – Zakres – Pierwszy wyrok skazujący z zawieszeniem wykonania kary – Drugi wyrok skazujący – Nieobecność zainteresowanego na rozprawie – Zarządzenie wykonania zawieszony kary – Prawo do obrony – Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – Artykuł 6 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 47 i 48 – Naruszenie – Konsekwencje]

(2023/C 173/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym

LU (C-514/21), PH (C-515/21)

przy udziale: Minister for Justice and Equality

Sentencja

- 1) Artykuł 4a ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., odczytywany w świetle art. 47 i art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji gdy zarządzono wykonanie zawieszony kary pozbawienia wolności w następstwie kolejnego wyroku skazującego i do celów wykonania tej kary został wydany europejski nakaz aresztowania, ów wydany zaocznie wyrok skazujący stanowi „orzeczenie” w rozumieniu tego przepisu. Nie jest tak w przypadku orzeczenia zarządzającego wykonanie tej zawieszony kary.

- 2) Artykuł 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299,

należy interpretować w ten sposób, że:

zezwała on wykonującemu nakaz organowi sądowemu na odmowę przekazania osoby, której dotyczy nakaz, do wydającego nakaz państwa członkowskiego, jeśli okazuje się, że postępowanie prowadzące do wydania drugiego wyroku skazującego wobec tej osoby, mającego decydujące znaczenie dla wydania europejskiego nakazu aresztowania, odbyło się zaocznie, chyba że europejski nakaz aresztowania zawiera w odniesieniu do tego postępowania jedno ze wskazań określonych w lit. a)–d) tego przepisu.

- 3) Decyzję ramową 2002/584, zmienioną decyzją ramową 2009/299, w związku z art. 47 i art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi ona na przeszkodzie temu, by wykonujący nakaz organ sądowy odmówił przekazania osoby, której dotyczy nakaz, do wydającego nakaz państwa członkowskiego z tego względu, że postępowanie prowadzące do zarządzenia wykonania zawieszanej kary pozbawienia wolności, w celu wykonania której wydano europejski nakaz aresztowania, odbyło się zaocznie, lub by uzależniał on przekazanie tej osoby od gwarancji, że będzie ona mogła skorzystać w tym państwie członkowskim z możliwości ponownego rozpoznania sprawy lub złożenia odwołania, pozwalających na ponowne zbadanie takiego orzeczenia zarządzającego wykonanie zawieszanej kary lub drugiego wyroku skazującego, który został wobec niej wydany zaocznie i który okazuje się mieć decydujące znaczenie dla wydania tego nakazu.

(¹) Dz.U. C 119 z 14.3.2022.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud – Republika Czeska) – QT/02 Czech Republic a. s.

(Sprawa C-574/21, 02 Czech Republic) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przedstawiciele handlowi działający na własny rachunek – Dyrektywa 86/653/EWG – Artykuł 17 ust. 2 lit. a) – Rozwiązanie umowy agencyjnej – Prawo przedstawiciela handlowego do świadczenia wyrównawczego – Przesłanki przyznania – Świadczenie wyrównawcze zgodne z zasadami słuszności – Ocena – Pojęcie „utraconych prowizji” – Prowizje od przyszłych transakcji – Nowi klienci pozyskani przez przedstawiciela handlowego – Dotychczasowi klienci, w odniesieniu do których przedstawiciel handlowy znacznie zwiększył wielkość obrotów handlowych – Jednorazowe prowizje]

(2023/C 173/07)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: QT

Strona pozwana: 02 Czech Republic a. s.

Sentencja

1) Artykuł 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek

należy interpretować w ten sposób, że:

prowizje, które w przypadku hipotetycznego kontynuowania umowy agencyjnej przedstawiciel handlowy otrzymałby z tytułu transakcji, które zostały zawarte po rozwiązaniu tej umowy z nowymi klientami pozyskanymi przez niego dla zleceniodawcy przed rozwiązaniem umowy agencyjnej, lub z klientami, w odniesieniu do których ów przedstawiciel handlowy znacznie zwiększył wielkość obrotów handlowych przed wspomnianym rozwiązaniem umowy, powinny być uwzględniane przy ustalaniu świadczenia wyrównawczego przewidzianego w art. 17 ust. 2 tej dyrektywy.

2) Artykuł 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 86/653

należy interpretować w ten sposób, że:

zapłata jednorazowej prowizji nie wyłącza z obliczania świadczenia wyrównawczego przewidzianego w tym art. 17 ust. 2 prowizji, które przedstawiciel handlowy utracił i których źródłem są transakcje zawarte przez zleceniodawcę, po rozwiązaniu umowy agencyjnej, z nowymi klientami pozyskanymi dla zleceniodawcy przez tego przedstawiciela handlowego przed rozwiązaniem umowy agencyjnej, lub z klientami, w odniesieniu do których ów przedstawiciel znacznie zwiększył wielkość obrotów handlowych przed wspomnianym rozwiązaniem, jeżeli prowizje te odpowiadają wynagrodzeniu ryczałtowemu z tytułu każdej nowej umowy zawartej z tymi nowymi klientami lub z dotychczasowymi klientami zleceniodawcy za pośrednictwem przedstawiciela handlowego.

(¹) Dz.U. C 481 z 29.11.2021.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Syndicat Uniclimate/Ministre de l'Intérieur

(Sprawa C-653/21 ⁽¹⁾, Syndicat Uniclimate)

[Odesłanie prejudycjalne – Rynek wewnętrzny – Harmonizacja ustawodawstw krajowych dotyczących maszyn, sprzętu elektrycznego pod napięciem i urządzeń ciśnieniowych – Dyrektywa 2006/42/WE – Dyrektywa 2014/35/UE – Dyrektywa 2014/68/UE – „Oznakowanie CE” – Nałożenie w drodze uregulowania krajowego dodatkowych wymagań w stosunku do zasadniczych wymagań bezpieczeństwa przewidzianych w tych dyrektywach – Warunki – Uregulowanie krajowe dotyczące bezpieczeństwa w zakresie zagrożenia pożarem i paniką w obiektach użyteczności publicznej]

(2023/C 173/08)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Syndicat Uniclimate

Strona pozwana: Ministre de l'Intérieur

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 w związku z art. 2 pkt 31, a także z art. 5 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/68/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku urządzeń ciśnieniowych

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które względem urządzeń ciśnieniowych i zespołów wykorzystujących łatwopalne płyny chłodnicze, mimo że posiadają one oznakowanie CE, dla celów ochrony zdrowia i bezpieczeństwa osób przed zagrożeniem pożarowym w obiektach użyteczności publicznej ustanawia, do celów udostępniania na rynku lub oddawania do użytku tych urządzeń i zespołów, wymagania, które nie znajdują się wśród zasadniczych wymagań bezpieczeństwa przewidzianych w tej dyrektywie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 24.1.2022.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Postępowanie wszczęte przez Booky.fi Oy

(Sprawa C-662/21 ⁽¹⁾, Booky.fi)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 34 i 36 TFUE – Swobodny przepływ towarów – Środek o skutku równoważnym z ograniczeniem ilościowym – Nośniki audycji audiowizualnych – Sprzedaż przez internet – Uregulowanie państwa członkowskiego przewidujące obowiązek klasyfikacji według wieku i oznaczania audycji – Ochrona małoletnich – Nośniki, które były już przedmiotem klasyfikacji i oznakowania w innym państwie członkowskim – Proporcjonalność]

(2023/C 173/09)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Booky.fi Oy

przy udziale: Kansallinen audiovisuaalinen instituutti (KAVI)

Sentencja

Artykuły 34 i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które w celu ochrony małoletnich przed treściami audiowizualnymi mogącymi szkodzić ich dobru i rozwojowi osobistemu wymagają, by audycje audiowizualne zapisane na nośniku fizycznym i sprzedawane za pośrednictwem sklepu internetowego były uprzednio przedmiotem procedury kontroli i klasyfikacji pod względem ograniczeń wiekowych oraz odpowiedniego oznakowania zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego również w przypadku, gdy audycje te były już przedmiotem podobnej procedury, klasyfikacji i oznakowania na podstawie prawa innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że takie uregulowanie jest właściwe dla zapewnienia osiągnięcia tego celu i nie wykracza poza to, co jest niezbędne do jego osiągnięcia.

W tym względzie okoliczność, że część nośników, które mogą być sprzedawane w danym państwie członkowskim z innego państwa członkowskiego, jest wyłączona z zakresu stosowania rzeczono uregulowania, nie ma decydującego znaczenia, pod warunkiem że takie ograniczenie nie zagraża realizacji zamierzonego celu. Okoliczność, że dane uregulowanie krajowe nie przewiduje odstępstwa od tego wymogu, jeżeli można wykazać, że nabywca nośnika, o którym mowa w tym uregulowaniu, jest pełnoletni, również nie ma determinującego charakteru.

(¹) Dz.U. C 24 z 17.1.2022.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 marca 2023 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Innsbruck) – Austria] – Willy Hermann Service GmbH, DI/Präsidentin des Landesgerichts Feldkirch

(Sprawa C-561/22 (¹), Willy Hermann Service)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Dyrektywa 2013/34/UE – Artykuły 30 i 51 – Ogłaszanie sprawozdań finansowych – Sankcje w przypadku braku ogłoszenia – Nałożenie grzywnien przez sąd cywilny – Postępowanie administracyjne mające na celu ściągnięcie wspomnianych grzywnien, które stały się prawomocne – Uregulowanie wyłączające ponowne rozpoznanie wspomnianych grzywnien przez sąd administracyjny – Powaga rzeczy osądzonej – Zasada skuteczności – Proporcjonalność]

(2023/C 173/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht (Innsbruck)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Willy Hermann Service GmbH, DI

Strona pozwana: Präsidentin des Landesgerichts Feldkirch

Sentencja

Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że sąd administracyjny, orzekając o ściągnięciu grzywnien nałożonych na daną spółkę i osobę nią zarządzającą z powodu braku ogłoszenia rocznych sprawozdań finansowych, jest związany prawomocnym orzeczeniem sądu cywilnego, w którym nałożono te grzywny i określono ich wysokość w celu zapewnienia poszanowania obowiązków wynikających z transponowanych do prawa krajowego art. 30 i 51 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylającej dyrektywę Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG.

(¹) Data wpływu: 24.8.2022.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla
Warszawy-Woli w Warszawie (Polska) w dniu 5 lutego 2022 r. – QI przeciwko Santander Bank
Polska S.A.**

(Sprawa C-76/22)

(2023/C 173/11)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: QI

Strona pozwana: Santander Bank Polska S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 25 ust. 1 dyrektywy 2014/17/UE⁽¹⁾ należy interpretować tak samo jak art. 16 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE⁽²⁾, tj. czy należy interpretować ten przepis w ten sposób, że prawo konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu hipotecznego w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu hipotecznego obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta, w tym także prowizję za udzielenie kredytu?
- 2) Czy przewidziany w art. 25 ust. 1 dyrektywy 2014/17/UE obowiązek obniżki całkowitego kosztu kredytu hipotecznego w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu hipotecznego należy interpretować tak, że całkowity koszt kredytu hipotecznego powinien być obniżony proporcjonalnie do relacji długości okresu między dniem przedterminowej spłaty kredytu a dniem pierwotnie uzgodnionym jako dzień spłaty kredytu do długości okresu pierwotnie uzgodnionego między dniem wypłaty kredytu a dniem całkowitej spłaty kredytu, czy też obniżka całkowitego kosztu kredytu hipotecznego powinna być proporcjonalna do utraty spodziewanych korzyści przez kredytodawcę, tj. do relacji odsetek pozostałych do spłaty po wcześniejszej spłacie kredytu (należnych za okres od dnia po rzeczywistej całkowitej spłacie do dnia pierwotnie uzgodnionego całkowitej spłaty) do odsetek należnych za cały pierwotnie uzgodniony okres trwania umowy kredytowej (od dnia wypłaty kredytu do dnia uzgodnionej całkowitej spłaty kredytu)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomością mieszkalną i zmieniająca dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010; Dz. U. 2014, L 60, s. 34.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG; Dz. U. 2008, L 133, s. 66.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 lipca 2022 r. w sprawie
T-280/22, Asociación de Delineantes de Hacienda/Hiszpania, wniesione w dniu 18 sierpnia 2022 r.
przez Asociación de Delineantes de Hacienda**

(Sprawa C-552/22 P P)

(2023/C 173/12)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Asociación de Delineantes de Hacienda (przedstawiciel: adwokat D. Álvarez Cabrera)

Druga strona postępowania: Królestwo Hiszpanii

Postanowieniem z dnia 17 marca 2023 r. Trybunał Sprawiedliwości (szósta izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i orzekł, że strona wnosząca odwołanie pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 29 czerwca 2022 r. w sprawie T-306/20, Hijos de Moisés Rodríguez González/EUIPO – Irlandia i Ornuia (La Irlandesa 1943), wniesione w dniu 16 września 2022 r. przez Hijos de Moisés Rodríguez González, SA

(Sprawa C-605/22 P)

(2023/C 173/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hijos de Moisés Rodríguez González, SA (przedstawiciel: J. García Domínguez, abogado)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Irlandia i Ornuia Co-operative Ltd

Postanowieniem z dnia 8 marca 2023 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostaje przyjęte do rozpoznania i że Hijos de Moisés Rodríguez González pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 28 września 2022 r. w sprawie T-454/21, G-Core Innovations/EUIPO – Coretransform (G CORELABS), wniesione w dniu 28 listopada 2022 r. przez G-Core Innovations Sàrl

(Sprawa C-732/22 P)

(2023/C 173/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: G-Core Innovations Sàrl (przedstawiciel: L. Axel Karnøe Søndergaard, advokat)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Coretransform

Postanowieniem z dnia 23 marca 2023 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostaje przyjęte do rozpoznania i że G-Core Innovations Sàrl pokrywa własne koszty.

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 22 września 2022 r. w sprawie T-621/21, Primagran/EUIPO – Primagaz (primagran), wniesione w dniu 29 listopada 2022 r. przez Primagran sp. z o.o.

(Sprawa C-735/22 P)

(2023/C 173/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Primagran sp. z o.o. (przedstawiciel: E. Jaroszyńska-Kozłowska, radca prawny)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Compagnie des gaz de pétrole Primagaz

Postanowieniem z dnia 24 marca 2023 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostaje przyjęte do rozpoznania i że Primagran sp. z o.o. pokrywa własne koszty.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 20 grudnia 2022 r. – M.S.G. i in./Banco Santander, SA**

(Sprawa C-775/22, Banco Santander)

(2023/C 173/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: M.S.G. i in.

Druga strona postępowania kasacyjnego: Banco Santander, SA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 34 ust. 1 lit. a) i b) w związku z art. 53 ust. 1 i 3, art. 60 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) i c) oraz art. 64 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2014/59/UE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby po dokonaniu konwersji na akcje – i późniejszym zbyciu tych akcji bez rzeczywistego świadczenia wzajemnego – obligacji podporządkowanych (instrumentów kapitałowych w Tier II), które zostały wyemitowane przez instytucję kredytową, objętą restrukturyzacją lub uporządkowaną likwidacją i które nie były wymagalne w chwili wszczęcia postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, osoby, które nabyły te obligacje podporządkowane przed wszczęciem postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, mogły wnieść przeciwko tej instytucji lub instytucji będącej jej następcą prawnym powództwo o stwierdzenie nieważności umowy subskrypcji tych obligacji podporządkowanych, żądając zwrotu ceny zapłaconej za objęcie tych obligacji podporządkowanych wraz z odsetkami naliczanymi od dnia zawarcia tej umowy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 22 grudnia 2022 r. – M.C.S./Banco Santander, SA**

(Sprawa C-779/22, Banco Santander)

(2023/C 173/17)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: M.C.S.

Druga strona postępowania kasacyjnego: Banco Santander, SA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 34 ust. 1 lit. a) i b) w związku z art. 53 ust. 1 i 3 oraz art. 60 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) i c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że ewentualna wierzytelność lub należność wynikająca z wyroku wydanego przeciwko podmiotowi, który wstąpił w prawa Banco Popular, w wyniku stwierdzenia nieważności nabycia instrumentu kapitałowego (akcji uprzywilejowanych), który został wymieniony na akcje przed przyjęciem środków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular (w dniu 7 czerwca 2017 r.), mogłaby zostać uznana za zobowiązanie, którego dotyczą przepisy o umorzeniu zawarte w art. 53 ust. 3 dyrektywy 2014/59, a zatem za zobowiązanie lub roszczenie „nienależne”, w związku z czym zostałaby uznana za spłaconą i nie byłoby możliwe jej dochodzenie wobec Banco Santander jako następcy Banco Popular, jeśli skarga, z której wynikałoby to zobowiązanie, zostałaby wniesiona po zakończeniu postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku?

Czy też, przeciwnie, przepisy te należy interpretować w ten sposób, że wspomniana wierzytelność lub należność stanowiłaby zobowiązanie „należne” (art. 53 ust. 3 dyrektywy) lub „narosłe już zobowiązanie” w chwili restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku [art. 60 ust. 2 lit. b)], i jako takie wyłączone ze skutków uznania za spłacone lub anulowania tych zobowiązań lub roszczeń, nawet gdyby akcje zostałyby umorzone i wygasły, a zatem jej dochodzenie wobec Banco Santander jako następcy Banco Popular byłoby możliwe, nawet jeśli skarga, z której wynikałoby zasądzenie odszkodowania, zostałaby wniesiona po zakończeniu postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 23 grudnia 2022 r. – FSC/Banco Santander SA

(Sprawa C-794/22, Banco Santander)

(2023/C 173/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: FSC

Druga strona postępowania: Banco Santander SA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 34 ust. 1 lit. a) i b) w związku z art. 53 ust. 1 i 3 [oraz] art. 60 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) i c) dyrektywy 2014/59/UE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ewentualna wierzytelność lub należność wynikająca z nakazu naprawienia szkody nałożonego na podmiot, który wstąpił w prawa Banco Popular, w wyniku powództwa o stwierdzenie odpowiedzialności, wynikającego z wprowadzenia do obrotu produktu finansowego (obligacji podporządkowanych podlegających obowiązkowej zamianie na akcje tego samego banku), niezaliczanego do dodatkowych instrumentów kapitałowych, o których mowa w środkach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, który został wymieniony na akcje banku przed przyjęciem środków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku (7 czerwca 2017 r.), mogłaby zostać uznana za zobowiązanie, którego dotyczą przepisy o umorzeniu zawarte w art. 53 ust. 3 dyrektywy 2014/59, a zatem za zobowiązanie lub roszczenie „nienależne”, w związku z czym zostałaby uznana za spłaconą i nie byłoby możliwe jej dochodzenie wobec Banco Santander jako następcy Banco Popular, jeśli skarga, której skutkiem byłby ten nakaz naprawienia szkody, zostałaby wniesiona po zakończeniu postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku?

Czy też przeciwnie, przepisy te należy interpretować w ten sposób, że wspomniana wierzytelność lub należność stanowiłaby zobowiązanie „należne” (art. 53 ust. 3 dyrektywy) lub „narosłe już zobowiązanie” w chwili restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku [art. 60 ust. 2 lit. b)], i jako takie wyłączone ze skutków uznania za spłacone lub anulowania tych zobowiązań lub roszczeń, a zatem jej dochodzenie wobec Banco Santander jako następcy Banco Popular byłoby możliwe, nawet jeśli skarga, której skutkiem byłby ten nakaz naprawienia szkody, zostałaby wniesiona po zakończeniu postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Bratislava III (Słowacja) w dniu 24 stycznia 2023 r. – NFŠ a.s./Slovenská republika (Republika Słowacka) działająca przez Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky

(Sprawa C-28/23, NFŠ)

(2023/C 173/19)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresný súd Bratislava III

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NFŠ a.s.

Strona pozwana: Slovenská republika (Republika Słowacka) działająca przez Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy umowa o udzielenie dotacji i przedwstępna umowa sprzedaży zawarte między ministerstwem (państwem) a podmiotem prawa prywatnego wybranym z pominięciem procedur konkursowych stanowią „zamówienie publiczne na roboty budowlane” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18 (¹) bądź art. 2 ust. 6 lit. c) dyrektywy 2014/24 (²), jeżeli umowa o udzielenie dotacji stanowi pomoc publiczną zatwierdzoną przez Komisję Europejską w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, przedmiotem zobowiązań objętych umową o udzielenie dotacji jest zobowiązanie państwa do udzielenia dotacji, jak również zobowiązanie podmiotu prawa prywatnego do wybudowania budowli zgodnie z warunkami określonymi przez ministerstwo i umożliwienia organizacji sportowej korzystania z części tej budowli, a przedmiotem zobowiązań objętych umową przedwstępną jest jednostronna opcja przyznana podmiotowi prawa prywatnego w postaci zobowiązania państwa do odkupienia wybudowanej budowli, przy czym umowy te stanowią wzajemnie czasowo i przedmiotowo powiązane ramy wzajemnych zobowiązań między ministerstwem a podmiotem prawa prywatnego?
- 2) Czy art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18 bądź art. 2 ust. 6 lit. c) dyrektywy 2014/24 sprzeciwiają się uregulowaniu w prawie krajowym państwa członkowskiego, zgodnie z którym bezwzględnie nieważna (tj. od początku/ex tunc) jest czynność prawna, która swoją treścią lub celem sprzeciwia się ustawie lub stanowi obejście ustawy lub jest niezgodna z dobrymi obyczajami, jeżeli to naruszenie ustawy polega na istotnym naruszeniu zasad udzielania zamówień publicznych?
- 3) Czy art. 2d ust. 1 lit. a) i art. 2d ust. 2 dyrektywy 89/665 (³) sprzeciwiają się uregulowaniu w prawie krajowym państwa członkowskiego, zgodnie z którym bezwzględnie nieważna (tj. od początku/ex tunc) jest czynność prawna, która swoją treścią lub celem sprzeciwia się ustawie lub stanowi obejście ustawy lub jest niezgodna z dobrymi obyczajami, jeżeli to naruszenie ustawy polega na istotnym naruszeniu (obejściu) zasad udzielania zamówień publicznych, jak to ma miejsce w postępowaniu głównym?

4) Czy art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18 bądź art. 2 ust. 6 lit. c) dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że przepisy te sprzeciwiają się *ex tunc* przyjęciu, iż przedwstępna umowa sprzedaży, taka jak będąca przedmiotem postępowania głównego, wywołała skutki prawne?

- (¹) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).
- (²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).
- (³) Dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (89/665/EWG) (Dz.U. 1989, L 395, s. 33).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 listopada 2022 r. w sprawie T-469/20, Królestwo Niderlandów/Komisja, wniesione w dniu 26 stycznia 2023 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-40/23 P)

(2023/C 173/20)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky, H. van Vliet i I. Georgiopoulos, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Królestwo Niderlandów

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) z dnia 16 listopada 2022 r. w sprawie T-469/20, Królestwo Niderlandów/Komisja, EU:T:2022:713;
- odrzucenie czwartego i piątego żądania skargi w sprawie T-469/20;
- skorzystanie z uprawnienia do wydania ostatecznego orzeczenia w sprawie na podstawie art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie oparte jest na jednym zarzucie składającym się z dwóch części.

Zaskarżona w pierwszej instancji decyzja Komisji (¹) (zwana dalej „decyzją”) uznała środek za zgodny z rynkiem wewnętrznym, nie rozstrzygając ostatecznie, czy stanowi on pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W pierwszej części wskazano, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że Komisja mogła wydać decyzję o niewnoszeniu zastrzeżeń w rozumieniu art. 4 ust. 3 rozporządzenia 2015/1589 (²) tylko wtedy, gdy najpierw rozstrzygnęła kwestię, czy dany środek stanowi pomoc państwa. Zdaniem Komisji różne metody wykładni prawa Unii nie są w stanie potwierdzić tego wniosku. W szczególności zaskarżony wyrok nie jest zgodny z celem prawodawcy Unii polegającym na szybkim wyjaśnieniu zgodności danego środka z rynkiem wewnętrznym. W razie nieuchylenia wyroku Komisja byłaby zmuszona, mimo że w każdym razie jest przekonana o zgodności danego środka z rynkiem wewnętrznym, do długotrwałego i niepotrzebnego badania, czy środek ten spełnia wszystkie cechy wynikające z art. 107 ust. 1 TFUE.

W drugiej części zarzuca się Sądowi naruszenie prawa poprzez stwierdzenie, że decyzja narusza zasadę pewności prawa. Wręcz przeciwnie, decyzja zwiększyła pewność prawa poprzez uznanie środka za zgodny z rynkiem wewnętrznym niezwłocznie po stwierdzeniu tego faktu przez Komisję.

- (¹) Decyzja Komisji Europejskiej C(2020) final 2998 z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.54537 (2020/NN) – Niderlandy, zakaz wykorzystywania węgla do produkcji energii elektrycznej w Niderlandach.
- (²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 3 lutego 2023 r. – WY/Laudamotion GmbH, Ryanair DAC**

(Sprawa C-54/23, Laudamotion i Ryanair)

(2023/C 173/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WY

Strona pozwana: Laudamotion GmbH, Ryanair DAC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy roszczenie o odszkodowanie z tytułu co najmniej trzygodzinnego opóźnienia lotu zgodnie z art. 5, 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 (¹) jest zasadniczo wykluczone, jeżeli w przypadku grożącego dużego opóźnienia pasażer skorzysta z zarezerwowanego przez siebie lotu zastępczego i w ten sposób dotrze do miejsca docelowego z opóźnieniem mniejszym niż trzy godziny, czy też roszczenie o odszkodowanie w tej konstelacji jest w każdym razie możliwe, jeżeli już przed godziną, o której pasażer powinien najpóźniej stawić się na odprawę pasażerów, istnieją wystarczająco solidne przesłanki ku temu, że dotarcie do miejsca docelowego nastąpi z co najmniej trzygodzinnym opóźnieniem?
- 2) W przypadku, gdy na pytanie 1 należy odpowiedzieć w tym drugim znaczeniu: Czy prawo do odszkodowania z tytułu opóźnienia lotu o co najmniej trzy godziny na podstawie art. 5, 6 i 7 rozporządzenia w wyżej wymienionej konstelacji zakłada, że pasażer zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia stawi się na czas na odprawę pasażerów?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, S. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud
(Republika Czeska) w dniu 2 lutego 2023 r. – JH/Policejní prezidium**

(Sprawa C- 57/23, Policejní prezidium)

(2023/C 173/22)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JH

Strona przeciwna: Policejní prezidium

Pytania prejudycjalne

- 1) Jakiego stopnia rozróżnienia pomiędzy poszczególnymi podmiotami, których dotyczą dane osobowe, wymaga art. 4 ust. 1 lit. c) lub art. 6 w związku z art. 10 dyrektywy 2016/680⁽¹⁾? Czy zgodne z nakazem minimalizacji przetwarzania danych osobowych, jak również z obowiązkiem wprowadzenia rozróżnienia pomiędzy różnymi kategoriami podmiotów, których dane dotyczą, jest to, żeby ustawodawstwo krajowe zezwalało na pobieranie danych genetycznych od wszystkich osób podejrzanych lub oskarżonych o popełnienie umyślnego czynu zabronionego?
- 2) Czy zgodna z art. 4 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2016/680 jest sytuacja, w której ze względu na ogólny cel, jakim jest zapobieganie lub wykrywanie przestępczości, potrzeba dalszego przechowywania profilu DNA jest oceniana przez organy policji na podstawie ich wewnętrznych regulacji, co w praktyce często oznacza przechowywanie wrażliwych danych osobowych przez czas nieokreślony, bez określenia jakiegokolwiek maksymalnego okresu przechowywania takich danych osobowych? Jeżeli nie jest to zgodne z tym przepisem, to według jakich kryteriów należy ewentualnie oceniać proporcjonalność w aspekcie czasowym przechowywania danych osobowych gromadzonych i przechowywanych w takim celu?
- 3) Jaki jest minimalny zakres warunków materialnych lub proceduralnych pozyskiwania, przechowywania i usuwania szczególnie wrażliwych danych osobowych w rozumieniu art. 10 dyrektywy 2016/680, który to zakres musi zostać uregulowany w „przepisach o charakterze generalnym” prawa państwa członkowskiego? Czy również orzecznictwo sądowe może zostać uznane za „prawo państwa członkowskiego” w rozumieniu art. 8 ust. 2 w związku z art. 10 dyrektywy 2016/680?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. 2016, L 119, s. 89)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado
Contencioso-Administrativo nº 5 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2023 r. – Pedro
Francisco/Subdelegación del Gobierno en Barcelona**

(Sprawa C-62/23)

(2023/C 173/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo nº 5 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pedro Francisco

Druga strona postępowania: Subdelegación del Gobierno en Barcelona

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 27 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wcześniejsze notowanie w policyjnej bazie danych może być podstawą lub uzasadnieniem dla oceny indywidualnego zachowania danej osoby przy dokonywaniu analizy, czy istnieje rzeczywiste zagrożenie, jeżeli celem postępowania karnego jest udowodnienie istnienia rzeczywistego zagrożenia?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy w świetle art. 27 dyrektywę tę należy interpretować w ten sposób, że organ administracji rządowej musi w sposób wyraźny i szczegółowy wskazać okoliczności faktyczne będące podstawą tego wcześniejszego notowania w policyjnej bazie danych, a także wszczęte postępowania sądowe oraz ich rezultat dla potwierdzenia, że nie chodzi jedynie o zwykłe, wstępne domniemanie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchyłająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG) – Dz.U. L 158, s. 77

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado
Contencioso-Administrativo n° 5 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2023 r. – Sagrario i in. /
Subdelegación del Gobierno en Barcelona**

(Sprawa C-63/23, Sagrario)

(2023/C 173/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 5 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sagrario, Joaquín, Prudencio

Druga strona postępowania: Subdelegación del Gobierno en Barcelona

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 3 in fine i art. 17 dyrektywy [2003/86/WE] ⁽¹⁾, które odnoszą się do „szczególnie trudnych warunków”, powinny obejmować automatycznie wszystkie takie warunki dotyczące małoletniego dziecka lub podobne do tych przewidzianych w samym art. 15?
- 2) Czy uregulowanie krajowe, które nie przewiduje przyznania samoistnego dokumentu pobytowego gwarantującego, że status administracyjny członków rodziny członka rodziny rozdzielonej nie pozostanie nieuregulowany w przypadku zaistnienia takich szczególnie trudnych warunków, jest zgodne z art. 15 ust. 3 in fine i art. 17 dyrektywy?
- 3) Czy art. 15 ust. 3 in fine i art. 17 dyrektywy dopuszczają wykładnię, zgodnie z którą to prawo do samoistnego dokumentu pobytowego przysługuje w przypadku, gdy połączona rodzina pozostaje bez zezwolenia na pobyt z przyczyn od niej niezależnych?
- 4) Czy uregulowanie krajowe, które nie przewiduje, że przed odmową przedłużenia zezwolenia na pobyt członków rodziny członka rodziny rozdzielonej należy przeprowadzić ocenę okoliczności, o których mowa w art. 17 dyrektywy, jest zgodne z art. 15 ust. 3 i art. 17 dyrektywy?
- 5) Czy uregulowanie krajowe, które nie przewiduje, jako procedury poprzedzającej odmowę wydania zezwolenia na pobyt jako członek rodziny członka rodziny rozdzielonej lub przedłużenia ważności tego zezwolenia, szczególnej procedury wysłuchania małoletnich dzieci, w sytuacji gdy członkowi rodziny rozdzielonej odmówiono wydania zezwolenia na pobyt lub przedłużenia ważności tego zezwolenia, jest zgodne z art. 15 ust. 3 i 17 dyrektywy oraz art. 6 ust. 1, art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 2 europejskiej konwencji praw człowieka, a także art. 7, 24, art. 33 ust. 1 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 6) Czy uregulowanie krajowe, które nie przewiduje procedury poprzedzającej odmowę wydania zezwolenia na pobyt jako małżonek członka rodziny rozdzielonej lub przedłużenia ważności tego zezwolenia, w sytuacji gdy członkowi rodziny rozdzielonej odmówiono wydania zezwolenia na pobyt lub przedłużenia ważności tego zezwolenia, w której to procedurze mógłby on powołać się na okoliczności przewidziane w art. 17 dyrektywy, aby złożyć wniosek o przyznanie możliwości utrzymania pobytu w sposób nieprzerwany w stosunku do wcześniejszego pobytu, jest zgodne z art. 15 ust. 3 i 17 dyrektywy oraz art. 6 ust. 1, art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 2 europejskiej konwencji praw człowieka, a także art. 7, 24, art. 33 ust. 1 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin, (Dz.U.2003 L 251, s. 12).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 8 lutego 2023 r. – MK/K GmbH**

(Sprawa C-65/23, K GmbH)

(2023/C 173/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MK

Strona pozwana: K GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepis prawa krajowego wydany na podstawie art. 88 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679⁽¹⁾ – taki jak § 26 ust. 4 BDSG – który stanowi, że przetwarzanie danych osobowych – w tym szczególnych kategorii danych osobowych – pracowników do celów stosunku pracy jest dopuszczalne na podstawie porozumień zbiorowych z poszanowaniem art. 88 ust. 2 rozporządzenia 2016/679, należy interpretować w ten sposób, że zawsze należy przestrzegać również pozostałych wymogów rozporządzenia 2016/679 – takich jak określone w art. 5, art. 6 ust. 1 i art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679?

2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy przepis prawa krajowego wydany na podstawie art. 88 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 – taki jak § 26 ust. 4 BDSG – można interpretować w ten sposób, że stronom porozumienia zbiorowego (w niniejszym przypadku stronom porozumienia zakładowego) przy ocenie niezbędności przetwarzania danych w rozumieniu art. 5, art. 6 ust. 1 i art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679 przysługuje swoboda, która podlega kontroli sądowej jedynie w ograniczonym stopniu?

3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Do czego w takim przypadku można ograniczyć kontrolę sądową?

4) Czy art. 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że osobom przysługuje prawo do odszkodowania z tytułu szkody niemajątkowej już wtedy, gdy ich dane osobowe były przetwarzane niezgodnie z wymogami rozporządzenia 2016/679, czy też prawo do odszkodowania z tytułu szkody niemajątkowej wymaga ponadto, aby dana osoba wykazała poniesioną przez nią szkodę niemajątkową – o pewnej wadze?

5) Czy art. 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 ma szczególny lub ogólny charakter prewencyjny i czy musi to być uwzględniane przy ustalaniu wysokości podlegającej naprawieniu szkody niemajątkowej na podstawie art. 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 na niekorzyść administratora lub podmiotu przetwarzającego?

6) Czy przy ustalaniu wysokości podlegającej naprawieniu szkody niemajątkowej na podstawie art. 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 ma znaczenie stopień winy administratora lub podmiotu przetwarzającego? W szczególności, czy nieistniejąca lub niewielka wina po stronie administratora lub podmiotu przetwarzającego może zostać uwzględniona na jego korzyść?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 7 lutego 2023 r. – Elliniki Ornithologiki Etaireia, Syllogos Diktyo Oikologikon Organoseon Aigaiou, Perivallontikos Syllogos Rethymnou, Politistikos Syllogos Thronos Kleisidiou, KX i in./Ypourgos Esoterikon, Ypourgos Oikonomikon, Ypourgos Anaptyxis kai Ependyseon, Ypourgos Perivallontos kai Energieias, Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon

(Sprawa C-66/23)

(2023/C 173/26)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elliniki Ornithologiki Etaireia (greckie towarzystwo ornitologiczne)

Sylogos Diktyo Oikologikon Organoseon Aigaiou (stowarzyszenie egejskiej sieci organizacji ekologicznych)

Perivallontikos Sylogos Rethymnou (stowarzyszenie ochrony środowiska w Retimnie)

Politistikos Sylogos Thronos Kleisidiou (stowarzyszenie kulturalne Thronos Klisidiou)

KX i in.

Druga strona postępowania: Ypourgos Esoterikon (minister spraw wewnętrznych)

Ypourgos Oikonomikon (minister gospodarki)

Ypourgos Anaptyxis kai Ependyseon (minister rozwoju i inwestycji)

Ypourgos Perivallontos kai Energeias (minister środowiska i energii)

Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimou (minister rozwoju rolnictwa i żywności)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/147/WE⁽¹⁾, w związku z art. 6 ust. 2–4 dyrektywy 92/43/EWG⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak wskazane [w uzasadnieniu], które stanowią, że specjalne środki ochrony, zachowania i odtworzenia gatunków i siedlisk dzikiego ptactwa na obszarach specjalnej ochrony (OSO) mają zastosowanie jedynie do „gatunków uzasadniających wyznaczenie OSO”, to znaczy jedynie do gatunków dzikiego ptactwa wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2009/147/WE oraz do ptaków wędrownych regularnie występujących na terenie każdego OSO, które wraz z kryteriami wyznaczenia OSO zawartymi w ustawodawstwie krajowym są wykorzystywane jako wskaźniki decydujące dla wyznaczenia danego obszaru jako OSO?
- 2) Czy w celu udzielenia odpowiedzi na poprzednie pytanie ma znaczenie okoliczność, że wyżej wspomniane specjalne środki ochrony, zachowania i odtworzenia gatunków i siedlisk dzikiego ptactwa na obszarach specjalnej ochrony (OSO) są zasadniczo podstawowymi zapobiegawczymi środkami ochrony („środkami ostrożności”) OSO, mającymi zastosowanie horyzontalne, to znaczy w odniesieniu do wszystkich OSO, oraz że do chwili obecnej w greckim porządku prawnym nie przyjęto planów zarządzania dla każdego konkretnego OSO, określających cele i środki niezbędne do osiągnięcia lub zapewnienia zadowalającego stanu ochrony każdego OSO i żyjących w nim gatunków?
- 3) Czy w celu udzielenia odpowiedzi na dwa poprzednie pytania ma znaczenie okoliczność, że na podstawie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięć i działalności zgodnie z dyrektywą 2011/92/UE⁽³⁾ i dokonania „odpowiedniej oceny”, o której mowa w art. 6 ust. 2–4 dyrektywy 92/43/EWG, wszystkie gatunki wymienione w załączniku I do dyrektywy 2009/147/WE lub ptaki wędrowne regularnie występujące w każdym OSO są brane pod uwagę w ramach oceny skutków wywieranych przez każdy konkretny plan prac publicznych lub prywatnych na środowisko?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (wersja ujednolicona) (Dz.U. 2010, L 20, s. 7).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (tekst jednolity) (Dz.U. 2012, L 26, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (Łotwa) w dniu 15 lutego 2023 r. – Biedrība „Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloģijas asociācija”/Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-87/23, Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloģijas asociācija)

(2023/C 173/27)

Język postępowania: łąotński

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Biedrība „Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloģijas asociācija”

Druga strona postępowania: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że organizację o charakterze niezarobkowym, której przedmiotem działalności jest realizacja programów pomocy państwa finansowanych z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, należy uznać za podatnika wykonującego działalność gospodarczą?
- 2) Czy art. 28 dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że stowarzyszenie, które w praktyce nie świadczy usług szkoleniowych, należy jednak traktować jako usługodawcę, w przypadku gdy usługi te zostały nabyte od innego podmiotu gospodarczego w celu umożliwienia realizacji projektu pomocy państwa finansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego?
- 3) W sytuacji, gdy usługodawca otrzymuje od usługobiorcy jedynie częściowe świadczenie wzajemne w tytułu świadczonej usługi (30 %), a pozostała wartość usługi jest rozliczana w formie wypłaty pomocy z Europejskiego Funduszu Wsparcia Regionalnego, czy zgodnie z art. 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej świadczeniem wzajemnym podlegającym opodatkowaniu jest całkowita kwota, którą usługodawca otrzymuje zarówno od usługobiorcy, jak i od osoby trzeciej w formie wypłaty pomocy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Groß-Gerau
(Niemcy) w dniu 23 lutego 2023 r. – PU/SmartSport Reisen GmbH**

(Sprawa C-108/23, SmartSport Reisen)

(2023/C 173/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Groß-Gerau

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: PU

Strona pozwana: SmartSport Reisen GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że reguluje on nie tylko jurysdykcję międzynarodową, lecz zawiera również normę dotyczącą właściwości miejscowej sądów krajowych w sprawach z zakresu umów o podróż, która to norma wiąże sąd, przed którym wytoczono powództwo, jeżeli zarówno konsument jako podróżny, jak i jego kontrahent jako organizator podróży mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym samym państwie członkowskim, a miejsce przeznaczenia podróży nie znajduje się w owym państwie członkowskim, lecz za granicą, w związku z czym konsument, niezależnie od krajowych przepisów, może dochodzić od organizatora podróży praw wynikających z umowy przed sądem swojego miejsca zamieszkania?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2022 r. w sprawie T-126/20, Autoridad Portuaria de Bilbao/Komisja, wniesione w dniu 22 lutego 2023 r. przez Autoridad Portuaria de Bilbao

(Sprawa C-110/23 P)

(2023/C 173/29)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Autoridad Portuaria de Bilbao (przedstawiciele: D. Sarmiento Ramírez-Escudero i X. Codina García-Andrade, abogados)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku sądu z powodów wskazanych w trzech zarzutach i stwierdzenie, że wyrok jest obciążony błędem prawnym;
- Rozstrzygnięcie co do istoty sprawy, zgodnie z art. 61 statutu i art. 170 regulaminu postępowania, poprzez stwierdzenie, że żądanie stwierdzenia nieważności decyzji zaskarżonych do sądu, wniesione w pierwszej instancji przez Autoridad Portuaria de Bilbao, powinno zostać uwzględnione
- Obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Autoridad Portuaria de Bilbao zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w niniejszym postępowaniu przed Trybunałem

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut odwołania:

Wyrok Sądu narusza art. 107 ust. 1 TFUE poprzez przyjęcie, że Komisja, stwierdzając, iż baskijskie zwolnienie z podatku stanowi korzyść, nie przeanalizowała tego zwolnienia jako złożonej całości.

Na poparcie zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnosi, że rozumowanie, jakim kierował się Sąd, stwierdzając brak środka o złożonym charakterze, opiera się na czysto formalnych podstawach, które odbiegają od analizy merytorycznej wymaganej przez doktrynę ustanowioną przez Trybunał.

Drugi zarzut odwołania:

Wyrok narusza art. 107 TFUE, rozporządzenie 2015/1589⁽¹⁾ i orzecznictwo dokonujące ich wykładni w związku z art. 4 ust. 3 TUE, art. 296 TFUE i art. 41 Karty, poprzez uznanie, że Komisja nie jest zobowiązana do przeprowadzenia pełnej analizy dostępnych danych, jeżeli powszechnie wiadomo, że istnieje jeden beneficjent systemu pomocy.

Na poparcie zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi, że istnienie jednego beneficjenta baskijskiego zwolnienia z podatku (Autoridad Portuaria de Bilbao) jest faktem powszechnie znanym i wynikającym z hiszpańskiego porządku prawnego. W tym przypadku, nawet jeśli środek może być zakwalifikowany jako „program pomocowy” w rozumieniu rozporządzenia 2015/1589, Komisja musi przeprowadzić pełną analizę dostępnych danych. Wynika to z pierwotnego celu orzecznictwa, które pozwala Komisji nie przeprowadzać takiej analizy, interpretowanego w świetle art. 4 ust. 3 TUE, 296 TFUE i 41 Karty.

Trzeci zarzut odwołania:

Wyrok narusza art. 108 TFUE i rozporządzenie 2015/1589 rozpatrywane w świetle art. 4 ust. 3 TUE poprzez uznanie, że obowiązki Komisji w ramach procedury współpracy mają mniejszy zakres, niż w ramach procedury dochodzenia.

Na poparcie zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie podnosi, że wyrok Sądu stwierdza bez żadnego uzasadnienia, że dane państwo członkowskie ma mniej gwarancji w ramach procedury współpracy w rozumieniu art. 21 rozporządzenia 2015/1589 niż w ramach procedury dochodzenia. Zarówno brzmienie art. 21–23 rozporządzenia 2015/1589, jak i ścisły związek między art. 108 TFUE – na którym opiera się przewidziana w rozporządzeniu 2015/1589 procedura współpracy – a zasadą lojalnej współpracy wyrażonej w art. 4 ust. 3 TUE prowadzą do wniosku, że Komisja miała obowiązek przeprowadzenia analizy informacji dostarczonych przez państwo członkowskie.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U., L 248, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 28 lutego 2023 r. – Virgilijus Valančius/Lietuvos Respublikos vyriausybė

(Sprawa C-119/23, Valančius)

(2023/C 173/30)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Virgilijus Valančius

Druga strona postępowania: Lietuvos Respublikos vyriausybė

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z art. 254 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 19 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, który stanowi, że członkowie Sądu Unii Europejskiej są wybierani spośród osób „o niekwestionowanej niezależności i mogących zajmować wysokie stanowiska sądowe”, wynika wymóg, aby kandydat do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Unii Europejskiej był wybierany w państwie członkowskim Unii Europejskiej wyłącznie na podstawie kwalifikacji zawodowych?
- 2) Czy zgodna z wymogiem niekwestionowanej niezawisłości sędziego i innymi wymogami dla stanowiska sądowego określonymi w art. 254 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 19 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej jest praktyka krajowa, taka jak zaistniała w niniejszej sprawie, w ramach której w celu zapewnienia przejrzystości wyboru danego kandydata rząd państwa członkowskiego odpowiedzialny za zgłoszenie kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Unii Europejskiej powołuje do oceny kandydatów grupę niezależnych ekspertów, a grupa ta po przeprowadzeniu rozmów ze wszystkimi kandydatami sporządza ranking kandydatów na podstawie jasnych i obiektywnych kryteriów wyboru określonych z wyprzedzeniem i przedstawia rządowi kandydaturę osoby, która zajęła najwyższe miejsce w rankingu sporządzonym na podstawie kwalifikacji i kompetencji zawodowych, natomiast rząd proponuje powołanie na stanowisko sędziego Unii Europejskiej osobę inną niż osoba zajmująca pierwsze miejsce w tym rankingu, biorąc pod uwagę fakt, że sędzia, który mógł zostać powołany niezgodnie z prawem, mógłby wpływać na orzeczenia Sądu Unii Europejskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 1 marca 2023 r. – Direktor na Direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” Sofia pri Centralno uprawnlenie na Nacionalnata agencija za prichodite/Legafact EOOD

(Sprawa C-122/23, Legafact)

(2023/C 173/31)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym: Direktor na Direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” Sofia pri Centralno uprawnlenie na Nacionalnata agencija za prichodite

Strona przeciwna w postępowaniu kasacyjnym: Legafact EOOD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy krajowe, które w przypadku zwolnienia na podstawie tytułu XII rozdział 1 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej traktują podatników w różny sposób w zależności od szybkości osiągnięcia przez nich progu obrotów wymagającego obowiązkowej rejestracji do celów VAT, naruszają zasady wspólnego systemu VAT w Unii Europejskiej?
- 2) Czy dyrektywa 2006/112/WE dopuszcza przepisy krajowe uzależniające możliwość zwolnienia danej dostawy na podstawie tytułu XII rozdział 1 dyrektywy 2006/112/WE od wykonania w terminie obowiązku złożenia przez dostawcę wniosku o dokonanie obowiązkowej rejestracji do celów VAT?
- 3) Według jakich kryteriów, wynikających z wykładni dyrektywy VAT, należy ocenić, czy wskazane przepisy krajowe, przewidujące powstanie zobowiązania podatkowego w przypadku spóźnionego złożenia wniosku o obowiązkową rejestrację do celów VAT, mają charakter karny?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 3 marca 2023 r. – Müller Reisen GmbH/Stadt Olsberg

(Sprawa C-128/23, Müller Reisen)

(2023/C 173/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca odwołanie: Müller Reisen GmbH

Strona przeciwna i druga strona postępowania odwoławczego: Stadt Olsberg

przy udziale: Tuschen Transporte

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 32 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2014/24/UE ⁽¹⁾ należy interpretować w sposób zawężający w świetle art. 14 TFUE w ten sposób, że w przypadku wyjątkowo pilnej konieczności udzielenie zamówienia publicznego na usługi użyteczności publicznej może nastąpić również w drodze procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji, jeżeli wydarzenie było możliwe do przewidzenia przez instytucję zamawiającą, a okoliczności przywoływane w celu uzasadnienia wyjątkowo pilnej konieczności można jej przypisać?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2023 r. – Komisja Europejska / Republika Bułgarii**(Sprawa C-165/23)**

(2023/C 173/33)

*Język postępowania: bułgarski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Gr. Koleva, C. Hermes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy uchybienia przez Republikę Bułgarii zobowiązaniom określonym w art. 13 ust. 2 i 5 i art. 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych ⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem”).

Zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia Republika Bułgarii miała obowiązek ustanowienia do dnia 13 stycznia 2018 r. systemu nadzoru inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii lub włączenia go do swojego istniejącego systemu, w którym gromadzi się i rejestruje dane dotyczące występowania w środowisku inwazyjnych gatunków obcych za pomocą prowadzenia badań, monitorowania lub innych procedur w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się inwazyjnych gatunków obcych w Unii. System nadzoru powinien spełniać wymogi określone w art. 14 ust. 2 rozporządzenia.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia Republika Bułgarii powinna do dnia 13 lipca 2019 r. ustanowić i wdrożyć plan działania lub zestaw planów działania i niezwłocznie przekazać ten plan lub te plany Komisji.

Republika Bułgarii nie wypełniła powyższych zobowiązań.

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- (1) stwierdzenie, że ponieważ nie ustanowiła (lub nie włączyła do swojego istniejącego systemu) systemu nadzoru inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii, który obejmowałby również wszystkie informacje wskazane w art. 14 ust. 2, Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom określonym w art. 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia 1143/2014;
- (2) stwierdzenie, że ponieważ nie ustanowiła i nie wdrożyła planu działania lub zestawu planów działania i nie przekazała tego planu lub tych planów niezwłocznie Komisji, Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom określonym w art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia 1143/2014;

(3) obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. 2014, L 317, s. 35

Skarga wniesiona w dniu 17. marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-167/23)

(2023/C 173/34)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i C. Hermes)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich środków koniecznych w celu wdrożenia systemu nadzoru obejmującego inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla Unii oraz w celu przyjęcia, wdrożenia i przekazania planów działania w celu rozwiązania kwestii priorytetowych dróg przenoszenia w związku ze wprowadzaniem i rozprzestrzenianiem się inwazyjnych gatunków obcych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 14 ust. 1 i 2, art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia (UE) nr 1143/2014 (¹), a także na mocy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska twierdzi, że Republika Grecka wciąż nie ustanowiła (ani nie włączyła do swojego istniejącego systemu) systemu nadzoru obejmującego inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla Unii zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1143/2014. W braku systemu nadzoru, Republika Grecka nie spełniła ponadto zasadniczych wymogów, którym powinien odpowiadać taki system nadzoru w rozumieniu art. 14 ust. 2 tego rozporządzenia.

Ponadto, Komisja Europejska twierdzi, że Republika Grecka nie ustanowiła ani nie wdrożyła planu działania lub zestawu planów działania ani też nie przekazała ich niezwłocznie Komisji. W związku z tym Grecja nie zastosowała się do art. 13 ust. 2 i 5 rzeczonego rozporządzenia.

Z tych względów Republika Grecka naruszyła art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia (UE) nr 1143/2014 a także Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych (Dz.U. 2014, L 317, s. 35).

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Irlandia

(Sprawa C-172/23)

(2023/C 173/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Irlandia uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych⁽¹⁾ ze względu na brak ustanowienia i wdrożenia planów działania dla wszystkich zidentyfikowanych priorytetowych dróg przenoszenia, a także przekazania ich niezwłocznie Komisji;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia 1143/2014 Irlandia miała trzy lata od chwili przyjęcia wykazu unijnego na ustanowienie, wdrażenie i przekazanie Komisji planów działania w celu rozwiązania kwestii priorytetowych dróg niezamierzonego przenoszenia inwazyjnych gatunków obcych i rozprzestrzeniania się tych gatunków stwarzających zagrożenie dla Unii, które zidentyfikowano zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia 1143/2014. Komisja przyjęła wykaz unijny, o którym mowa w art. 13 rozporządzenia 1143/2014, w dniu 13 lipca 2016 r., tak że trzyletni termin upłynął w dniu 13 lipca 2019 r.

Irlandia zidentyfikowała trzy priorytetowe drogi przenoszenia (wędkarstwo, żeglarstwo rekreacyjne i przenoszenie materiału siedliskowego) zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia.

Jednakże, Irlandia ustanowiła i przekazała Komisji plany działania dla jedynie dwóch spośród trzech zidentyfikowanych priorytetowych dróg przenoszenia.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 317, s. 35.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-180/23)

(2023/C 173/36)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i P. Messina, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie zawierając i nie publikując porozumienia umownego między władzami greckimi a Organismos Sidirodromon Ellados (grecką organizacją kolei, OSE), będącym greckim zarządcą infrastruktury, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 30 ust. 2 i 6 dyrektywy 2012/34⁽¹⁾ w związku z załącznikiem V do tej dyrektywy,
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Grecka nie zawarła porozumienia określonego w art. 30 dyrektywy 2012/34 dotyczącego infrastruktury kolejowej z zarządcą infrastruktury (OSE). Tymczasem porozumienie to powinno zostać zawarte do dnia 16 czerwca 2015 r. (art. 64 tej dyrektywy) i powinno obejmować wszystkie elementy przedstawione w załączniku V.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego (przekształcenie) (Dz.U. 2012, L 343, s. 32).

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Malty**(Sprawa C-181/23)**

(2023/C 173/37)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Ladenburger, E. Montaguti, J. Tomkin, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Malty**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że ustanawiając i prowadząc zinstytucjonalizowany program – taki jak nabywanie obywatelstwa maltańskiego w drodze naturalizacji za wyjątkowe usługi w związku inwestycją bezpośrednią na podstawie art. 10 ust. 9 Maltese Citizenship Act (ustawy o obywatelstwie maltańskim), zmienionej Maltese Citizenship (Amendment No. 2) Act, 2020 (ustawą z 2020 r. wprowadzającą zmianę nr 2 do ustawy o obywatelstwie maltańskim), oraz Granting of citizenship for Exceptional Services Regulations, 2020 (rozporządzenia o nadawaniu obywatelstwa za wyjątkowe usługi z 2020 r.) – w ramach którego dostępna jest naturalizacja pomimo braku rzeczywistego związku wnioskodawców z państwem w zamian za wcześniej określone płatności lub inwestycje, Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 20 TFUE i art. 4 ust. 3 TUE;
- obciążenie Republiki Malty kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W następstwie zmiany Maltese Citizenship Act (ustawy o obywatelstwie maltańskim) w listopadzie 2013 r. Malta wprowadziła w 2014 r. swój pierwszy program obywatelstwa dla inwestorów.

System z 2014 r. zastąpiono następnie w 2020 r. programem „Maltese Citizenship by Naturalisation for Exceptional Services by Direct Investment” (nabywanie obywatelstwa maltańskiego w drodze naturalizacji za wyjątkowe usługi w związku inwestycją bezpośrednią). Nowy system został ustanowiony Maltese Citizenship (Amendment No. 2) Act, 2020 (ustawą z 2020 r. wprowadzającą zmianę nr 2 do ustawy o obywatelstwie maltańskim) i Granting of Citizenship for Exceptional Services Regulations, 2020 (rozporządzeniem o nadawaniu obywatelstwa za wyjątkowe usługi z 2020 r.).

Prawo Unii uniemożliwia wprowadzanie systemów nabywania obywatelstwa krajowego przez inwestorów, które to systemy pozwalają na systemowe nadawanie obywatelstwa państwa członkowskiego w zamian za wcześniej określone płatności lub inwestycje w braku wymogu istnienia rzeczywistego związku między państwem a zainteresowanymi osobami.

Komisja uważa, że system nabywania obywatelstwa maltańskiego w drodze naturalizacji za wyjątkowe usługi w związku inwestycją bezpośrednią (2020) stanowi taki niezgodny z prawem system nabywania obywatelstwa przez inwestorów. Ustanawiając i utrzymując taki system, Malta podważa i osłabia istotę i integralność obywatelstwa Unii z naruszeniem art. 20 TFUE i zasady lojalnej współpracy ustanowionej w art. 4 ust. 3 TUE.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska**(Sprawa C-191/23)**

(2023/C 173/38)

Język postępowania: portugalski

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i L. Santiago de Albuquerque, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- 1) Stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych⁽¹⁾, nie ustanawiając i nie stosując planów działania spełniających wymogi określone w art. 13 wspomnianego rozporządzenia i nie przekazując ich niezwłocznie Komisji.
- 2) Obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia nr 1143/2014 Republika Portugalska miała trzy lata, od chwili przyjęcia wykazu inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii („wykazu unijnego”), na ustanowienie, wdrożenie i przekazanie Komisji zestawu planów działania w celu rozwiązania kwestii priorytetowych dróg niezamierzonego przenoszenia i rozprzestrzeniania się tych gatunków na jej terytorium oraz w jej wodach morskich.

Republika Portugalska zidentyfikowała jedenaście priorytetowych dróg, które są objęte siedmioma projektami planów działania.

Niemniej Republika Portugalska nie wskazała przewidywanego terminu ukończenia i zatwierdzenia tych planów ani nie przekazała ich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 317, s. 35.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2023 r. – Komisja Europejska / Republika Łotewska

(Sprawa C-192/23)

(2023/C 173/39)

Język postępowania: łotewski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i I. Naglis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Łotewska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Łotewska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych⁽¹⁾, nie ustanawiając i nie stosując planów działania dla wszystkich zdefiniowanych priorytetowych dróg przenoszenia, a także nie przekazując ich niezwłocznie Komisji.
- Obciążenie Republiki Łotewskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia nr 1143/2014 Republika Łotewska miała trzy lata, od chwili przyjęcia wykazu przez Unię, na ustanowienie, wdrożenie i przekazanie Komisji zestawu planów działania w celu rozwiązania kwestii priorytetowych dróg niezamierzonego przenoszenia i rozprzestrzeniania się inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii, określonych zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1143/2014. Komisja przyjęła wykaz, o którym mowa w art. 13 rozporządzenia nr 1143/2014, w dniu 13 lipca 2016 r., w związku z czym trzyletni okres upłynął w dniu 13 lipca 2019 r.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia Łotwa zidentyfikowała co najmniej pięć priorytetowych dróg (drogi ogrodniczą, wtórny przenoszenia i z akwariów – dla roślin, a także drogi wtórny przenoszenia i ucieczki z obiektów izolowanych – dla zwierząt).

Niemniej Łotwa ustanowiła i przekazała Komisji plany działania jedynie dla jednej z tych zdefiniowanych priorytetowych dróg.

(¹) Dz.U. 2014, L 317, s. 35.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-193/23)

(2023/C 173/40)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając i nie stosując planu działania lub zestawu planów działania w celu rozwiązania kwestii priorytetowych dróg przenoszenia i rozprzestrzeniania się inwazyjnych gatunków obcych i nie przekazując niezwłocznie tego planu lub zestawu planów Komisji, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych (¹),
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja opiera skargę na jedynym zarzucie, dotyczącym tego, że nie ustanawiając i nie wdrażając planu działania lub zestawu planów działania w celu rozwiązania kwestii priorytetowych dróg przenoszenia się inwazyjnych gatunków obcych i nie przekazując niezwłocznie tego planu lub zestawu planów Komisji, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych.

W szczególności, w dacie upływu terminu wskazanego w uzasadnionej opinii, a mianowicie w dniu 9 kwietnia 2022 r., strona pozwana ani nie ustanowiła, ani nie wdrożyła planu działania lub zestawu planów działania w celu rozwiązania kwestii priorytetowych dróg przenoszenia się inwazyjnych gatunków obcych, zgodnie z art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia, ani nie przekazała niezwłocznie wspomnianego planu lub zestawu planów, zgodnie z art. 13 ust. 5 tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. 2014, L 317, s. 35.

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2023 r. – ABLV Bank/EBC

(Sprawa T-100/23)

(2023/C 173/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ABLV Bank AS (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: adwokat O. Behrends)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 8 grudnia 2022 r. dotyczącej strony skarżącej, w której EBC oddalił wniosek strony skarżącej o udzielenie dostępu do dokumentów EBC na podstawie przepisów regulujących publiczny dostęp do dokumentów;
- obciążenie pozwanego kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że wykaz dokumentów przedstawiony przez pozwanego w zaskarżonej decyzji był ewidentnie niekompletny.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że EBC niezgodnie z prawem odesłał stronę skarżącą do strony internetowej władz państwa trzeciego, zamiast ujawnić odpowiedni dokument znajdujący się w jego posiadaniu.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwany bezprawnie odmówił dostępu do siedmiu dokumentów.
  - Strona skarżąca twierdzi, że pozwany nie podał konkretnych podstaw odmowy dostępu w odniesieniu do każdego dokumentu, że dokonał on błędnej interpretacji pojęcia „informacji, które są chronione jako takie na mocy prawa [unijnego]”, na podstawie art. 4 ust. 1 lit. c) decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego⁽¹⁾ i błędnie zastosował to pojęcie, że EBC dokonał błędnej interpretacji wyjątku dotyczącego interesów handlowych wynikającego z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rzeczony decyzji EBC i błędnie zastosował ten wyjątek, że EBC nie uwzględnił interesu publicznego w ujawnieniu informacji oraz błędnie powołał się na ochronę dokumentów przeznaczonych do użytku wewnętrznego lub do wstępnych konsultacji z właściwymi organami krajowymi zgodnie z art. 4 ust. 3 rzeczony decyzji EBC i nie uzasadnił swej decyzji w wystarczający sposób.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że EBC nie zapewnił dostępu do akt.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że pozwany w sposób niezgodny z prawem i bez podstawy prawnej zaprzestał rozpatrywania części wniosku o udzielenie dostępu.

⁽¹⁾ Decyzja 2004/258/WE (EBC/2004/3) (Dz.U. L 80, s. 42).

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2023 r. – Kargins/Komisja**(Sprawa T-110/23)**

(2023/C 173/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rems Kargins (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: adwokat O. Behrends)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 grudnia 2022 r., doręczonej stronie skarżącej w dniu 16 grudnia 2022 r., w której Komisja oddaliła wniosek strony skarżącej o dostęp do dokumentów na podstawie przepisów regulujących publiczny dostęp do dokumentów;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że wykaz dokumentów przedstawiony przez stronę pozwaną w zaskarżonej decyzji jest ewidentnie niekompletny.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że strona pozwana niezgodnie z prawem usunęła istotne fragmenty dokumentów.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że strona pozwana bezprawnie odmówiła dostępu do czternastu dokumentów oraz że uczyniła to na podstawie błędnej interpretacji i błędnego zastosowania art. 4 ust. 2 rozporządzenia 1049/2001 ⁽¹⁾ w odniesieniu do możliwego naruszenia ochrony postępowania sądowego.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że stanowisko strony pozwanej co do ewentualnego nadrzędnego interesu publicznego jest obarczone szeregiem wad, w szczególności tym, że strona pozwana nie podniosła jakiegokolwiek szkody wynikającej z ujawnienia dokumentów, nie rozważyła politycznego i gospodarczego znaczenia rozpatrywanej sprawy oraz nie uwzględniła interesu publicznego spoczywającego w możliwości oceny różnicy między zgodnym z prawem pismem *amicus curiae* a bezprawną ingerencją Komisji w sprawowanie wymiaru sprawiedliwości w państwie członkowskim poprzez wskazanie sądowi krajowemu rozpoznającemu odwołanie niekorzystnych konsekwencji dla danego państwa członkowskiego wynikających z niekorzystnego działania Komisji, jeżeli orzeczenie sądów niższej instancji nie zostanie uchylone.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że pozwana nie zapewniła stronie skarżącej dostępu do akt.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że poprzez wydanie zaskarżonej decyzji dotyczącej strony skarżącej niemalże rok po złożeniu ponownego wniosku, termin z art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia 1049/2001 został naruszony w tak rażący sposób, że stanowi odmowę dostępu do informacji we właściwym czasie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2023 r. – Debreceni Egyetem/Rada**(Sprawa T-115/23)**

(2023/C 173/43)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Debreceni Egyetem (Debreczyn, Węgry) (przedstawiciele: adwokaci J. Rausch i Á. Papp)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, art. 2 ust. 2 decyzji wykonawczej Rady (UE) 2022/2506 (*) z dnia 15 grudnia 2022 r. w sprawie środków ochrony budżetu Unii przed naruszeniami zasad państwa prawnego na Węgrzech, ze skutkiem ex tunc, to znaczy z mocą wsteczną od chwili przyjęcia tego przepisu.
- Obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewiętnaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 2 TUE

- Naruszenie zasad państwa prawnego i sprawiedliwości: placówki nauczania szkolnego prowadzone przez trust interesu publicznego nie uczestniczyły w postępowaniu poprzedzającym wydanie decyzji wykonawczej i zostają ukarane wskutek aktów ustawodawczych przyjętych przez węgierskiego ustawodawcę.
- Naruszenie zasad pewności prawa i jasności norm prawnych: krąg osób, którym zarzucono konflikt interesów, to znaczy pełniących „wyższe funkcje polityczne”, nie jest pojęciem precyzyjnym, co prowadzi do arbitralnej wykładni i stosowania prawa mogącego powodować nadużycia.
- Naruszenie zasady równości i uchybienie zakazowi dyskryminacji: decyzja wykonawcza wprowadza dyskryminację węgierskich placówek nauczania szkolnego prowadzonych przez trust interesu publicznego w porównaniu z placówkami prowadzącymi działalność zgodnie z innym modelem wsparcia.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 TUE

- Uchybienie zakazowi pozbawiania kompetencji: edukacja i badania naukowe – a zatem gwarancja funkcjonowania szkół wyższych i plan ram, w jakich szkoły te prowadzą działalność – zaliczają się do wyłącznych kompetencji państw członkowskich, których to kompetencji pozbawiono Węgry w decyzji wykonawczej, gdyż ma miejsce bezpośrednia ingerencja w funkcjonowanie węgierskich placówek nauczania szkolnego.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 5 TUE.

- Naruszenie zasady pomocniczości: w zaskarżonej decyzji umożliwiono bezpośrednie nałożenie kar pieniężnych na osoby prawne inne niż jej adresat, bez zbadania na wstępie w jakikolwiek sposób, czy Węgry mogą w wystarczający sposób chronić interesy finansowe Unii Europejskiej.
- Naruszenie zasady proporcjonalności: zawieszenie płatności jest tak poważną karą pieniężną, że jej zastosowanie byłoby uzasadnione jedynie w przypadku oczywistego i bezpośredniego naruszenia praw; ponadto ma ono długoterminowe skutki.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 7 TUE

- Brak oceny oddziaływania: nie uwzględniono możliwych skutków w odniesieniu do praw i obowiązków osób fizycznych i prawnych.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 9 TUE

- Naruszenie zasady równości obywateli Unii: podmiotami poszkodowanymi wskutek wydania tej decyzji są nauczyciele, naukowcy i studenci, którzy złożyli odpowiednie wnioski; okoliczność zawieszenia tych płatności uniemożliwia pracę naukową, działalność w zakresie kształcenia lub pracę badawczą.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 11 TUE
  - Nie miały miejsca konsultacje ze szkołami prowadzonymi przez trust interesu publicznego ani ze studentami, nauczycielami, naukowcami lub współnikami tych szkół.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 2 TFUE
  - W traktacie FUE nie powierzono Unii kompetencji w dziedzinie polityki dotyczącej edukacji i badań naukowych, które zostały wykonane w decyzji wykonawczej.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia art. 9 TFUE
  - Decyzja wykonawcza nie prowadzi do wysokiego poziomu kształcenia, i szkolenia; ponadto powoduje niekorzystne długoterminowe skutki pod względem akademickim, naukowym i szoleniowym dla studentów, nauczycieli i naukowców węgierskich szkół wyższych prowadzonych przez fundacje.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 56 TFUE
  - W decyzji wykonawczej ograniczono prawa obywateli Unii niebędących obywatelami węgierskimi (studenci, nauczyciele, naukowców), pracujących w węgierskich placówkach nauczania szkolnego prowadzonych przez trust interesu publicznego.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia art. 67 TFUE
  - Poprzez wycofanie środków pieniężnych decyzja wykonawcza uniemożliwia funkcjonowanie placówek prowadzonych przez trust interesu publicznego i stanowi atak na ramy prawne, w jakich prowadzą działalność rzeczono placówki, to znaczy, w sposób pośredni, na węgierski (odrębny) niezależny system prawny i tradycje prawne Węgier.
11. Zarzut jedenasty dotyczący naruszenia art. 120 TFUE
  - Dyskryminacyjne i nieproporcjonalne skutki decyzji są oczywiste i oznaczają także nieuzasadnione osłabienie pozycji konkurencyjnej zajmowanej przez szkoły wyższe prowadzące działalność w formie trustu interesu publicznego.
12. Zarzut dwunasty dotyczący naruszenia art. 124 TFUE
  - W decyzji wykonawczej zawieszono środki pieniężne wielu beneficjentom i przyznano je tymczasowo innym podmiotom.
13. Zarzut trzynasty dotyczący naruszenia art. 165 TFUE
  - Decyzja wykonawcza nie przyczynia się do rozwoju edukacji o wysokiej jakości, lecz w rzeczywistości poważnie jej szkodzi i utrudnia ją.
14. Zarzut czternasty dotyczący naruszenia art. 179 TFUE
  - Wycofanie środków pieniężnych w ramach programu współpracy i wymiany edukacyjnej Erasmus+ i w ramach programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji Horyzont Europa oznacza wyraźną przeszkodę w swobodnej wymianie naukowców, wiedzy naukowej i technologii oraz w sprzyjaniu rozwojowi konkurencyjności Unii.
15. Zarzut piętnasty dotyczący naruszenia art. 13 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”)
  - Oczywistym skutkiem wydania decyzji wykonawczej jest zmiana w funkcjonowaniu węgierskich szkół wyższych prowadzących działalność zgodnie z nowym modelem.
16. Zarzut szesnasty dotyczący naruszenia art. 2 TUE
  - Strona skarżąca twierdzi, że nie istnieje konflikt interesów leżący u podstaw decyzji wykonawczej i będący jej uzasadnieniem.

17. Zarzut siedemnasty dotyczący naruszenia art. 48 karty

- W decyzji wykonawczej nałożono karę w sposób pośredni na stronę skarżącą, mimo że w niniejszym przypadku nie istnieje polityczny konflikt interesów, na który powołano się w celu uzasadnienia kary, co oznacza poważne i oczywiste naruszenie domniemania niewinności.

18. Zarzut osiemnasty dotyczący naruszenia art. 52 karty

- Ze względu na to, że w przypadku strony skarżącej nie istnieje de facto polityczny konflikt interesów, w decyzji wykonawczej naruszono wymogi szczególnej konieczności i proporcjonalności.

19. Zarzut dziewiętnasty dotyczący naruszenia rozporządzenia upoważniającego⁽²⁾

- Rada przyjęła decyzję wykonawczą bez zbadania co do istoty i w konkretny sposób, czy istniał polityczny konflikt interesów, stanowiący uzasadnienie wspomnianej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 325, s. 94.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii (Dz.U. 2020, L 433, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2023 r. – Synapsa Med/EUIPO – Gravity Products (Gravity)

(Sprawa T-125/23)

(2023/C 173/44)

Język skargi: polski

Strony

Strona skarżąca: Synapsa Med sp. z o.o. (Jelcz Laskowice, Polska) (przedstawiciel: G. Kuchta, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Gravity Products LLC (Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca przed Sądem

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Gravity” – unijny znak towarowy nr 17 982 729

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 stycznia 2023 r. w sprawie R 923/2022-5

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

zmianę decyzji z dnia 9 stycznia 2023 r. piątej izby odwoławczej EUIPO poprzez uwzględnienie odwołania od decyzji z dnia 11 kwietnia 2022 r. unieważniającej słowny znak towarowy Unii Europejskiej GRAVITY ZTUE-017982729 i oddalenie wniosku o unieważnienie.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 95(1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 oraz art. 7(2), 7(3), 16 oraz 17 (3) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;
  - Naruszenie art. 60(1)(a) oraz 8(1)(b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2023 r. – Vintae Luxury Wine Specialists/EUIPO – Grande Vitae (vintae)

(Sprawa T-136/23)

(2023/C 173/45)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vintae Luxury Wine Specialists SLU (Logroño, Hiszpania) (przedstawiciele: L. Broschat García i L. Polo Flores, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Grande Vitae GmbH (Delmenhorst, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „vintae” – unijny znak towarowy nr 5 851 092

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 stycznia 2023 r. w sprawie R 2238/2021-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO stwierdzenia ważności znaku towarowego dla towarów i usług w klasach 33 i 35;
- obciążenie EUIPO i interwenienta, Grande Vitae GmbH, wszystkimi kosztami postępowania przed Sądem, w tym kosztami dotyczącymi postępowania przez Pierwszą Izbę Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w zw. z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 61 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2023 r. – Kirov/EUIPO – Pasticceria Cristiani (CRISTIANI)

(Sprawa T-149/23)

(2023/C 173/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Georgi Kirov (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat J. Matzner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Pasticceria Cristiani Sas di Sergio Cristiani & C. (Livorno, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „CRISTIANI” – unijny znak towarowy nr 13 498 381

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 stycznia 2023 r. w sprawie R 835/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie strony pozwanej i interwenienta kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 58 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2023 – Polska/Komisja Europejska**(Sprawa T-156/23)**

(2023/C 173/47)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna, S. Żyrek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej zawartej w piśmie z dnia 13 stycznia 2023 r.⁽¹⁾, dotyczącej potrącenia należności z tytułu dziennych kar pieniężnych zasądzonych w postanowieniu Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości z dnia 27 października 2021 r. (Komisja/Polska, C-204/21 R, EU:C:2021:878) w odniesieniu do okresu od dnia 30 sierpnia do dnia 28 października 2022 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi zarzuty naruszenia art. 101 i art. 102 w związku z art. 98 rozporządzenia 2018/1046⁽²⁾ poprzez zastosowanie procedury odzyskiwania należności w drodze potrącenia, pomimo że postanowienie z dnia 27 października 2021 r. nakładało kary dzienne w okresie do dnia wykonania postanowienia z dnia 14 lipca 2021 r. (Komisja/Polska, C-204/21 R, EU:C:2021:593), zaś z dniem 15 lipca 2022 r. przestały być stosowane przepisy, których zawieszenia stosowania wymagało postanowienie z dnia 14 lipca 2021 r.

⁽¹⁾ Pismo Komisji Europejskiej z dnia 13 stycznia 2023 r., Ref. ARES(2023)240070.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz. U. 2018, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2023 r. – Kneipp / EUIPO – Patou (Joyful by nature)**(Sprawa T-157/23)**

(2023/C 173/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kneipp GmbH (Würzburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Pejman)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Jean Patou (Paryż, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Joyful by nature” – zgłoszenie nr 18 159 946

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 stycznia 2023 r. w sprawie R 532/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakiej oddaliła odwołanie skarżącego od odmowy zastosowania do towarów i usług należących do klas 3, 4, 35 i 44;
- obciążenie EUIPO kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z wniesieniem niniejszej skargi oraz w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2023 r. – VO/Komisja**(Sprawa T-160/23)**

(2023/C 173/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: VO (przedstawiciel: É. Boigelot, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 20 maja 2022 r. doręczonej tego samego dnia za pośrednictwem Ares(2022) 3814828 [poufne] (*), w której jako organ powołujący postanowił obniżyć zaszeregowanie skarżącej z grupy AST 2/3 do grupy AST 1/3 ze skutkiem od pierwszego dnia miesiąca następującego po wydaniu tej decyzji, to jest od dnia 1 czerwca 2022 r.;

- zasądzenie od Komisji, tytułem odszkodowania, z zastrzeżeniem jego zwiększenia lub zmniejszenia w trakcie postępowania, kwoty 533,88 EUR odpowiadającej różnicy pomiędzy wynagrodzeniem skarżącej i świadczeniami należnymi z tytułu jej zaszeregowania do grupy AST 2/3 a rzeczywiście otrzymanymi w wyniku zaskarżonego obniżenia grupy zaszeregowania;
- zasądzenie od Komisji kwoty 10 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę i naruszenie dobrego imienia, z zastrzeżeniem jej zwiększenia lub zmniejszenia w trakcie postępowania;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 51 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej oraz przepisów wewnętrznych przyjętych w celu jego wykonania, w szczególności decyzji C(2019) 6855 z dnia 4 października 2019 r. w sprawie procedur postępowania w przypadku stwierdzenia nienależytego wykonywania obowiązków, a w szczególności jej art. 4–7, oraz zastępującej decyzję Komisji C(2004) 1597/7 z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie utrzymania standardów zawodowych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady, zgodnie z którą administracja powinna wydać decyzję jedynie na podstawie prawnie dopuszczalnych podstaw, to znaczy właściwych podstaw, które nie są obciążone oczywistymi błędami w ocenie w zakresie stanu faktycznego lub prawnego, jak również dotyczący obowiązku rzetelnego i odpowiedniego uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący po pierwsze, naruszenia zasad dbałości, uzasadnionych oczekiwań, dobrej administracji i równego traktowania oraz, po drugie, nadużycia władzy i przekroczenia uprawnień.

(¹) Dane poufne utajnione.

Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2023 r. – Schönegger Käse-Alm/EUIPO – Jumpseat3D plus Germany (Rebell)

(Sprawa T-161/23)

(2023/C 173/50)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schönegger Käse-Alm GmbH (Prem, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwältin M.-C. Seiler)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Jumpseat3D plus Germany GmbH (Berlin, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy Rebell – unijny znak towarowy nr 2 810 950

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 stycznia 2023 r. w sprawie R 295/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim unieważniono prawo skarżącej wynikające z unijnego znaku towarowego nr 002810950, wskazując następujące towary należące do klasy 29: „produkty mleczne, w szczególności masło, wyroby z masła, masło klarowane, olej maślany, biały ser z chudego mleka [quark], wyroby z białego sera z chudego mleka, wyroby z mleka, wyroby z mleka w proszku, dietetyczne artykuły spożywcze na bazie mleka i produktów mlecznych”;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim obciążono w niej skarżącą kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą;
- obciążenie EUIPO i, na wypadek gdyby wstąpiła do postępowania prowadzonego przeciwko EUIPO w charakterze interwenienta, Jumpseat 3D plus Germany GmbH kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 21 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;
- naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 94 ust. 1 zdanie drugie tego rozporządzenia;
- naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 19 ust. 1 zdanie czwarte i art. 10 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2023 r. – Sengül Ayhan/EUIPO – Pegase (Rock Creek)

(Sprawa T-162/23)

(2023/C 173/51)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sengül Ayhan eK (Essen, Niemcy) (przedstawiciel: M. Boden, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Pegase SAS (Saint-Malo, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Rock Creek” – zgłoszenie nr 18 352 299

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 stycznia 2023 r. w sprawie R 1237/2022-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 12 maja 2022 r.;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2023 r. – Dekoback/EUIPO – DecoPac (DECOPAC)**(Sprawa T-166/23)**

(2023/C 173/52)

*Język skargi: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Dekoback GmbH (Helmstadt-Bargen, Niemcy) (przedstawiciel: V. von Moers, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: DecoPac, Inc. (Anoka, Minnesota, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy DECOPAC – słowny unijny znak towarowy nr 160 747

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 stycznia 2023 r. w sprawie R 754/2022-4

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- unieważnienie w całości znaku towarowego nr 160 747 DECOPAC zarejestrowanego na rzecz drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 52 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2023 r. – RT France/Rada**(Sprawa T-169/23)**

(2023/C 173/53)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: RT France (Boulogne-Billancourt, Francja) (przedstawiciel: E. Piwnica, avocat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2023/191 z dnia 27 stycznia 2023 r. zmieniającej decyzję 2014/512/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów;
ze wszystkimi konsekwencjami prawnymi powyższego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną wolności wypowiedzi gwarantowanej przez art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną swobody prowadzenia działalności gospodarczej chronionej przez art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną zasady niedyskryminacji wynikającej z art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2023 r. – VR/Parlament

(Sprawa T-171/23)

(2023/C 173/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: VR (przedstawiciele: L. Levi, P. Baudoux, avocats)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

w konsekwencji

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 czerwca 2022 r. informującej skarżącego o rozwiązaniu z nim umowy o pracę oraz, w razie potrzeby, decyzji z dnia 20 grudnia 2022 r. oddalającej jego zażalenie na decyzję z dnia 9 czerwca 2022 r.;
- zasądzenie od pozwanego odszkodowania na rzecz skarżącego;
- obciążenie pozwanego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie w zakresie motywów leżących u podstaw decyzji oraz naruszenia zasady proporcjonalności.
  2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej a w szczególności prawa do bycia wysłuchanym, obowiązku uzasadnienia, poszanowania wymogu bezstronności administracji i obowiązku staranności.
  3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku dbałości.
-

Postanowienie Sądu z dnia 20 marca 2023 r. – ZK/Komisja**(Sprawa T-627/18) ⁽¹⁾**

(2023/C 173/55)

Język postępowania: francuski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 4 z 7.1.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 17 marca 2023 r. – NV/EIB**(Sprawa T-16/22) ⁽¹⁾**

(2023/C 173/56)

Język postępowania: francuski

Prezes dziesiątej izby zarządziła wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 28.2.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 16 marca 2023 r. – Ilunga Luyoyo/Rada**(Sprawa T-97/22) ⁽¹⁾**

(2023/C 173/57)

Język postępowania: francuski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 4.4.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 17 marca 2023 r. – NV/EIB**(Sprawa T-447/22) ⁽¹⁾**

(2023/C 173/58)

Język postępowania: francuski

Prezes dziesiątej izby zarządziła wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 19.9.2022.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL